

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Rocznik 63
15 czerwca 2020

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2020/C 201/01	Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i>	1
---------------	--	---

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2020/C 201/02	Sprawa C-557/19 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 22 maja 2019 r. w sprawie T-754/18, Hochmann Marketing GmbH / Parlament Europejski, wniesione w dniu 22 lipca 2019 r. przez Hochmann Marketing GmbH	2
2020/C 201/03	Sprawa C-682/19 P: Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 11 lipca 2019 r. w sprawie T-917/16 REV, BP / FRA wniesione w dniu 15 września 2019 r. przez BP	2
2020/C 201/04	Sprawa C-828/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Cluj (Rumunia) w dniu 12 listopada 2019 r. – SC Panavitrans SRL / Administrația Județeană a Finanțelor Publice Cluj, Administrația Fondului pentru Mediu	3
2020/C 201/05	Sprawa C-840/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Înalta Curte de Casație și Justiție (Rumunia) w dniu 19 listopada 2019 r. – postępowanie karne przeciwko NC	3

2020/C 201/06	Sprawa C-859/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Înalta Curte de Casație și Justiție (Rumunia) w dniu 26 listopada 2019 r. – postępowanie karne przeciwko FX, CS i ND	4
2020/C 201/07	Sprawa C-908/19 P: Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 10 października 2019 r. w sprawie T-536/18, Société des produits Nestlé/ EUIPO – European Food (FITNESS), wniesione w dniu 10 grudnia 2019 r. przez European Food SA	5
2020/C 201/08	Sprawa C-909/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Iași (Rumunia) w dniu 11 grudnia 2019 r. – BX/Unitatea Administrativ-Teritorială D.	5
2020/C 201/09	Sprawa C-926/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Înalta Curte de Casație și Justiție (Rumunia) w dniu 18 grudnia 2019 r. – postępowanie karne przeciwko BR, CS, DT, EU, FV, GW	6
2020/C 201/10	Sprawa C-929/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Înalta Curte de Casație și Justiție (Rumunia) w dniu 18 grudnia 2019 r. – postępowanie karne przeciwko CD	7
2020/C 201/11	Sprawa C-936/19 P: Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 24 października 2019 r. w sprawie T-601/17, Rubik's Brand Ltd / EUIPO – Simba Toys, wniesione w dniu 20 grudnia 2019 r. przez Rubik's Brand Ltd	7
2020/C 201/12	Sprawa C-14/20 P: Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 14 listopada 2019 r. w sprawie T-669/18, Neoperl AG / Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), wniesione w dniu 14 stycznia 2020 r. przez Neoperl AG	8
2020/C 201/13	Sprawa C-39/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 27 stycznia 2020 r. – Staatssecretaris van Financiën / Jumbocarry Trading GmbH	8
2020/C 201/14	Sprawa C-62/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez rechtbank van eerste aanleg Brussel (Belgia) w dniu 6 lutego 2020 r. – Vogel Import Export NV / Belgische Staat	9
2020/C 201/15	Sprawa C-63/20 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 18 listopada 2019 r. w sprawie T-181/19, Sigrid Dickmanns / Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), wniesione w dniu 5 lutego 2020 r. przez Sigrid Dickmanns	9
2020/C 201/16	Sprawa C-70/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) w dniu 12 lutego 2020 r. – YL / Altenrhein Luftfahrt GmbH	10
2020/C 201/17	Sprawa C-85/20 P: Odwołanie od wyroku Sądu (dziesiąta izba) wydanego w dniu 18 grudnia 2019 r. w sprawie T-763/18, Lazarus Szolgálató és Kereskedelmi/Komisja, wniesione w dniu 14 lutego 2020 r. przez Lazarus Szolgálató és Kereskedelmi Kft. „w likwidacji”	11
2020/C 201/18	Sprawa C-92/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Düsseldorf (Niemcy) w dniu 25 lutego 2020 r. – Rottendorf Pharma GmbH / Hauptzollamt Bielefeld	12
2020/C 201/19	Sprawa C-93/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bezirksgericht Schwechat (Austria) w dniu 25 lutego 2020 r. – JU / Air France Direktion für Österreich	13

2020/C 201/20	Sprawa C-94/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht Linz (Austria) w dniu 25 lutego 2020 r. – Land Oberösterreich / KV	13
2020/C 201/21	Sprawa C-108/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Berlin-Brandenburg (Niemcy) w dniu 27 lutego 2020 r. – HR / Finanzamt Wilmersdorf	14
2020/C 201/22	Sprawa C-119/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākā tiesa (Senāts) (Łotwa) w dniu 28 lutego 2020 r. – Līga Šenfelde / Lauku atbalsta dienests	15
2020/C 201/23	Sprawa C-124/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hanseatisches Oberlandesgericht Hamburg (Niemcy) w dniu 5 marca 2020 r. – Bank Melli Iran, spółka akcyjna prawa irańskiego / Telekom Deutschland GmbH	16
2020/C 201/24	Sprawa C-130/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Social n° 3 de Barcelona (Hiszpania) w dniu 9 marca 2020 r. – YJ / Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS)	16
2020/C 201/25	Sprawa C-139/20: Skarga wniesiona w dniu 16 marca 2020 r. – Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej	17
2020/C 201/26	Sprawa C-144/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratīvā rajona tiesa (Łotwa) w dniu 27 marca 2020 r. – AS„LatRailNet”, VAS„Latvijas dzelzceļš” / Valsts dzelzceļa administrācija	18
2020/C 201/27	Sprawa C-159/20: Skarga wniesiona w dniu 8 kwietnia 2020 r. – Komisja Europejska / Królestwo Danii	18
Sąd		
2020/C 201/28	Sprawa T-437/18: Wyrok Sądu z dnia 29 kwietnia 2020 r. – Tilly-Sabco / Komisja [Odpowiedzialność pozaumowna – Rolnictwo – Refundacje wywozowe – Mięso drobiowe – Stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 689/2013 wyrokiem Trybunału – Szkoda]	20
2020/C 201/29	Sprawa T-37/19: Wyrok Sądu z dnia 29 kwietnia 2020 r. – Cimpress Schweiz / EUIPO – Impress Media (CIMPRESS) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego CIMPRESS – Wcześniejszy graficzny unijny znak towarowy impress – Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy Impress-Media – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]	20
2020/C 201/30	Sprawa T-78/19: Wyrok Sądu z dnia 29 kwietnia 2020 r. –Lidl Stiftung/ EUIPO – Plásticos Hidrosolubles (green cycles) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku – Graficzny unijny znak towarowy green cycles – Rzeczywiste używanie znaku towarowego – Artykuł 18 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2017/1001 – Artykuł 58 ust. 1 lit. a) rozporządzenia 2017/1001 – Artykuł 10 ust. 3 i 4 rozporządzenia delegowanego (UE) 2018/625 – Postać różniąca się pod względem elementów, które nie zmieniają charakteru odróżniającego – Brak używania oznaczenia jako przedsiębiorstwa]	21
2020/C 201/31	Sprawa T-108/19: Wyrok Sądu z dnia 29 kwietnia 2020 r. – Kerry Luxembourg / EUIPO – Döhler (TasteSense By Kerry) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego TasteSense By Kerry – Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy MultiSense – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]]	22

2020/C 201/32	Sprawa T-3/19: Postanowienie Sądu z dnia 2 kwietnia 2020 r. – Thai World Import & Export / EUIPO – Elvir (Yaco) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Wycofanie sprzeciwu – Umorzenie postępowania]	22
2020/C 201/33	Sprawa T-307/19: Postanowienie Sądu z dnia 2 kwietnia 2020 r. – SQlab/EUIPO (Innerbarend) [Skarga o stwierdzenie nieważności – Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego Innerbarend – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Charakter opisowy – Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) 2017/1001 – Skarga prawnie oczywiście bezzasadna] . .	23
2020/C 201/34	Sprawa T-849/19 R: Postanowienie prezesa Sądu z dnia 20 kwietnia 2020 r. – Leonardo / Frontex [Postępowanie w przedmiocie środków tymczasowych – Zamówienia publiczne na usługi – Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych – Brak pilnego charakteru]	24
2020/C 201/35	Sprawa T-868/19 R: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 30 kwietnia 2020 r. – Nouryon Industrial Chemicals i in./Komisja [Postępowanie w przedmiocie środków tymczasowych – REACH – Substancja eter dimetylowy – Kontrola zgodności – Decyzja Komisji – Obowiązek dostarczenia pewnych informacji, do których uzyskania konieczne jest przeprowadzenie badań na zwierzętach – Wniosek o zawieszenie wykonania – Brak pilnego charakteru]	24
2020/C 201/36	Sprawa T-885/19 R: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 22 kwietnia 2020 r. – Aquind i in./Komisja [Postępowanie w przedmiocie środków tymczasowych – Energia – Transeuropejska infrastruktura energetyczna – Rozporządzenie (UE) nr 347/2013 – Rozporządzenie delegowane Komisji zmieniające rozporządzenie nr 347/2013 – Wniosek o zawieszenie wykonania – Brak pilnego charakteru]	25
2020/C 201/37	Sprawa T-145/20: Skarga wniesiona w dniu 28 lutego 2020 r. – IV / Komisja	25
2020/C 201/38	Sprawa T-146/20: Skarga wniesiona w dniu 8 marca 2020 r. – Csordas i in. / Komisja	26
2020/C 201/39	Sprawa T-154/20: Skarga wniesiona w dniu 19 marca 2020 r. – IY / Parlament	28
2020/C 201/40	Sprawa T-155/20: Skarga wniesiona w dniu 19 marca 2020 r. – IZ / Parlament	29
2020/C 201/41	Sprawa T-156/20: Skarga wniesiona w dniu 19 marca 2020 r. – JA / Parlament	29
2020/C 201/42	Sprawa T-159/20: Skarga wniesiona w dniu 23 marca 2020 r. – JB/ Cedefop	30
2020/C 201/43	Sprawa T-160/20: Skarga wniesiona w dniu 27 marca 2020 r. – 3M Belgium / ECHA	31
2020/C 201/44	Sprawa T-162/20: Skarga wniesiona w dniu 28 marca 2020 r. – UPL Europe i Indofil Industries (Netherlands)/EFSA	32
2020/C 201/45	Sprawa T-164/20: Skarga wniesiona w dniu 19 marca 2020 r. – BG / Parlament	33
2020/C 201/46	Sprawa T-166/20: Skarga wniesiona w dniu 3 kwietnia 2020 r. – JD / EIB	34
2020/C 201/47	Sprawa T-180/20: Skarga wniesiona w dniu 7 kwietnia 2020 r. – JE / Rada i Konferencja przedstawicieli rządów państw członkowskich	35
2020/C 201/48	Sprawa T-184/20: Skarga wniesiona w dniu 9 kwietnia 2020 r. – JE / Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej	36
2020/C 201/49	Sprawa T-191/20: Skarga wniesiona w dniu 9 kwietnia 2020 r. – FCA Italy / EUIPO – Bettag (Pandem)	36

2020/C 201/50	Sprawa T-193/20: Skarga wniesiona w dniu 10 kwietnia 2020 r. – Eternit / EUIPO – Eternit Österreich (Panele)	37
2020/C 201/51	Sprawa T-194/20: Skarga wniesiona w dniu 27 marca 2020 r. – JF / EUCAP Somalia	37
2020/C 201/52	Sprawa T-195/20: Skarga wniesiona w dniu 6 kwietnia 2020 r. – Sociedade da Água de Monchique / EUIPO – Ventura Vendrell (chic ÁGUA ALCALINA 9,5 PH)	39
2020/C 201/53	Sprawa T-196/20: Skarga wniesiona w dniu 10 kwietnia 2020 r. – Chanel / EUIPO – Innovative Cosmetic Concepts (INCOCO)	40
2020/C 201/54	Sprawa T-198/20: Skarga wniesiona w dniu 30 marca 2020 r. – Shindler i in./Rada	40
2020/C 201/55	Sprawa T-199/20: Skarga wniesiona w dniu 14 kwietnia 2020 r. – Aldi Stores / EUIPO – Dualit (Kształt opiekacza)	42
2020/C 201/56	Sprawa T-200/20: Skarga wniesiona w dniu 15 kwietnia 2020 r. Stone Brewing / EUIPO – Molson Coors Brewing Company (UK) (STONE BREWING)	43
2020/C 201/57	Sprawa T-202/20: Skarga wniesiona w dniu 17 kwietnia 2020 r. – Target Brands / EUIPO – The a.r.t. company b&s (ART CLASS)	44
2020/C 201/58	Sprawa T-203/20: Skarga wniesiona w dniu 18 kwietnia 2020 r. – Al-Imam / Rada	45
2020/C 201/59	Sprawa T-204/20: Skarga wniesiona w dniu 19 kwietnia 2020 r. – Zoom / EUIPO – Facetec (ZOOM)	46
2020/C 201/60	Sprawa T-205/20: Skarga wniesiona w dniu 16 kwietnia 2020 r. – Frommer / EUIPO – Minerva (I-cosmetics)	47
2020/C 201/61	Sprawa T-207/20: Skarga wniesiona w dniu 17 kwietnia 2020 r. – Residencial Palladium / EUIPO – Fiesta Hotels & Resorts (PALLADIUM HOTELS & RESORTS)	48
2020/C 201/62	Sprawa T-215/20: Skarga wniesiona w dniu 21 kwietnia 2020 r. – Fidia farmaceutici / EUIPO – Ioulia and Irene Tseti Pharmaceutial Laboratories (HYAL)	48
2020/C 201/63	Sprawa T-218/20: Skarga wniesiona w dniu 14 kwietnia 2020 r. Alkattan / Rada	49
2020/C 201/64	Sprawa T-220/20: Skarga wniesiona w dniu 16 kwietnia 2020 r. – JL / Komisja	50
2020/C 201/65	Sprawa T-221/20: Skarga wniesiona w dniu 23 kwietnia 2020 r. – Target Brands / EUIPO – The a.r.t. company b&s (art class)	51
2020/C 201/66	Sprawa T-222/20: Skarga wniesiona w dniu 21 kwietnia 2020 r. – CH i CN / Parlament	52
2020/C 201/67	Sprawa T-226/20: Skarga wniesiona w dniu 24 kwietnia 2020 r. – Steinel / EUIPO (MobileHeat)	53
2020/C 201/68	Sprawa T-227/20: Skarga wniesiona w dniu 24 kwietnia 2020 r. – Biovene Cosmetics / EUIPO – Eugène Perma France (BIOVÈNE BARCELONA)	53
2020/C 201/69	Sprawa T-232/20: Skarga wniesiona w dniu 28 kwietnia 2020 r. – Biovene Cosmetics / EUIPO – Eugène Perma France (BIOVÈNE)	54
2020/C 201/70	Sprawa T-556/18: Postanowienie Sądu z dnia 26 marca 2020 r. – Sensient Colors Europe / Komisja	55
2020/C 201/71	Sprawa T-682/18: Postanowienie Sądu z dnia 15 kwietnia 2020 r. – Twitter / EUIPO – 123billets et Hachette Filipacchi Presse (PERISCOPE)	55
2020/C 201/72	Sprawa T-320/19: Postanowienie Sądu z dnia 2 kwietnia 2020 r. – BV / Komisja.	55
2020/C 201/73	Sprawa T-20/20: Postanowienie Sądu z dnia 23 kwietnia 2020 r. – Intertranslations (Intertransleisions) Metafraseis / Parlament	56

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2020/C 201/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 191 z 8.6.2020.

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 175 z 25.5.2020.

Dz.U. C 162 z 11.5.2020.

Dz.U. C 161 z 11.5.2020.

Dz.U. C 137 z 27.4.2020.

Dz.U. C 129 z 20.4.2020.

Dz.U. C 114 z 6.4.2020.

Teksty te są dostępne na stronie internetowej:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Odwołanie od postanowienia Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 22 maja 2019 r. w sprawie T-754/18, Hochmann Marketing GmbH / Parlament Europejski, wniesione w dniu 22 lipca 2019 r. przez Hochmann Marketing GmbH

(Sprawa C-557/19 P)

(2020/C 201/02)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Wnoszący odwołanie: Hochmann Marketing GmbH (przedstawiciel: J. Jennings, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski

Postanowieniem z dnia 30 kwietnia 2020 r. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (siódma izba) odrzucił odwołanie jako oczywiście bezzasadne i obciążył wnoszącego odwołanie jego własnymi kosztami.

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 11 lipca 2019 r. w sprawie T-917/16 REV, BP/ FRA wniesione w dniu 15 września 2019 r. przez BP

(Sprawa C-682/19 P)

(2020/C 201/03)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Wnosząca odwołanie: BP (przedstawiciel: adwokat E. Lazar)

Druga strona postępowania: Agencja Praw Podstawowych Unii Europejskiej

Postanowieniem z dnia 19 marca 2020 r. Trybunał Sprawiedliwości (ósma izba) odrzucił odwołanie w części jako niedopuszczalne, a w części oddalił jako bezzasadne.

Postanowił on, że wnosząca odwołanie pokrywa własne koszty.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Cluj (Rumunia) w dniu 12 listopada 2019 r. – SC Panavitrans SRL / Administrația Județeană a Finanțelor Publice Cluj, Administrația Fondului pentru Mediu

(Sprawa C-828/19)

(2020/C 201/04)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Cluj

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: SC Panavitrans SRL

Druga strona postępowania: Administrația Județeană a Finanțelor Publice Cluj, Administrația Fondului pentru Mediu

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 110 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisowi prawa krajowego ustanawiającemu dla zwrotu podatku, którego sprzeczność z prawem [Unii] została stwierdzona, termin zawity krótszy niż ogólny termin przedawnienia przewidziany przez prawo krajowe w odniesieniu do wierzytelności podatkowych?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Înalta Curte de Casație și Justiție (Rumunia) w dniu 19 listopada 2019 r. – postępowanie karne przeciwko NC

(Sprawa C-840/19)

(2020/C 201/05)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Înalta Curte de Casație și Justiție

Oskarżony

NC

Druga strona postępowania

Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 19 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej, art. 325 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i art. 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1371 z dnia 5 lipca 2017 r. w sprawie zwalczania za pośrednictwem prawa karnego nadużyć na szkodę interesów finansowych Unii (¹), przyjętej na mocy art. 83 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, że wykluczają one wydanie orzeczenia przez organ niezaliczony do władz sądowniczych, Curtea Constituțională a României (trybunał konstytucyjny Rumunii), które zobowiązuje do ponownego rozpatrzenia spraw korupcyjnych, rozstrzygniętych w określonym czasie i będących na etapie postępowania apelacyjnego, z powodu brak powołania w sądzie najwyższym wyspecjalizowanych w zakresie spraw korupcyjnych składów orzekających, mimo uznania, że sędziowie tworzący te składy posiadają specjalizację?
- 2) Czy art. 2 Traktatu o Unii Europejskiej i art. 47 akapit drugi Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie temu, aby organ niezaliczony do władz sądowniczych, stwierdził niezgodność z prawem składu orzekającego izby sądu najwyższego (składu, w którym urząd sprawują sędziowie, spełniający w momencie awansu m.in. wymóg posiadania specjalizacji wymaganej do awansu do sądu najwyższego)?

- 3) Czy zasadę pierwszeństwa prawa Unii należy interpretować w taki sposób, że zezwala ona sądowi krajowemu na niezastosowanie obowiązującego na mocy prawa krajowego orzeczenia sądu konstytucyjnego, wydanego w sprawie dotyczącej sporu konstytucyjnego?

(¹) Dz.U. 2017 L 198, s. 29.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Înalta Curte de Casație și Justiție (Rumunia) w dniu 26 listopada 2019 r. – postępowanie karne przeciwko FX, CS i ND

(Sprawa C-859/19)

(2020/C 201/06)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Înalta Curte de Casație și Justiție

Strony w postępowaniu głównym

FX, CS, ND

Druga strona postępowania

Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 19 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej, art. 325 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, art. 58 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniającej rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 i uchylającej dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/60/WE oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE (¹), art. 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1371 z dnia 5 lipca 2017 r. w sprawie zwalczania za pośrednictwem prawa karnego nadużyć na szkodę interesów finansowych Unii (²) [przyjęte] na podstawie art. 83 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej [i która zastąpiła konwencję] o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich z dnia 26 lipca 1995 r. należy interpretować w ten sposób, że wykluczają one wydanie orzeczenia przez organ niezaliczany do władz sądowniczych, Curtea Constituțională a României (trybunał konstytucyjny Rumunii), które zobowiązuje do ponownego rozpatrzenia spraw korupcyjnych, rozstrzygniętych w określonym czasie i będących na etapie postępowania apelacyjnego, z powodu brak powołania w sądzie najwyższym wyspecjalizowanych w zakresie spraw korupcyjnych składów orzekających, mimo uznania, że sędziowie tworzący te składy posiadają specjalizację?
- 2) Czy art. 2 Traktatu o Unii Europejskiej i art. 47 akapit drugi Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie temu, aby organ niezaliczany do władz sądowniczych, stwierdził niezgodność z prawem składu orzekającego izby sądu najwyższego (składu, w którym urząd sprawują sędziowie, spełniający w momencie awansu m.in. wymóg posiadania specjalizacji wymaganej do awansu do izby karnej sądu najwyższego)?
- 3) Czy zasadę pierwszeństwa prawa Unii należy interpretować w ten sposób, że zezwala ona sądowi krajowemu na niezastosowanie obowiązującego na mocy prawa krajowego orzeczenia sądu konstytucyjnego, wydanego w sprawie dotyczącej sporu konstytucyjnego?

(¹) Dz.U. 2015, L 141, s.73.

(²) Dz.U. 2017, L 198, s.29.

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 10 października 2019 r. w sprawie T-536/18, Société des produits Nestlé / EUIPO – European Food (FITNESS), wniesione w dniu 10 grudnia 2019 r. przez European Food SA

(Sprawa C-908/19 P)

(2020/C 201/07)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: European Food SA (przedstawiciele: R. Dincă, I. Speciac, V. Stănese, I.-F. Cofaru, avocați)

Pozostali uczestnicy postępowania: Société des produits Nestlé, Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej

Postanowieniem z dnia 18 marca 2020 r. Trybunał Sprawiedliwości (izba ds. przyjmowania odwołań do rozpoznania) odmówił przyjęcia odwołania do rozpoznania i obciążył wnoszącą odwołanie jej własnymi kosztami.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Iași (Rumunia) w dniu 11 grudnia 2019 r. – BX/Unitatea Administrativ-Teritorială D.

(Sprawa C-909/19)

(2020/C 201/08)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Iași

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: BX

Druga strona postępowania: Unitatea Administrativ-Teritorială D.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy art. 2 pkt 1 dyrektywy 2003/88/WE dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że „czas pracy” jest okresem, w którym pracownik uczestniczy w wymaganych szkoleniach zawodowych po upływie normalnego czasu pracy w siedzibie podmiotu świadczącego usługi szkoleniowe, poza jego miejscem pracy i bez wykonywania obowiązków służbowych?
- 2) Jeżeli odpowiedź na pierwsze pytanie jest przecząca, czy postanowienia art. 31 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i przepisy art. 2 pkt 2 oraz art. 3, 5 i 6 dyrektywy 2003/88/WE należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisowi krajowemu, który mimo iż przewiduje konieczność szkolenia zawodowego pracownika, nie zobowiązuje pracodawcy do przestrzegania okresu odpoczynku pracownika w odniesieniu do przedziału czasowego, w którym odbywają się szkolenia?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotycząca niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz.U. 2003, L 299, s. 9)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Înalta Curte de Casație și Justiție (Rumunia) w dniu 18 grudnia 2019 r. – postępowanie karne przeciwko BR, CS, DT, EU, FV, GW

(Sprawa C-926/19)

(2020/C 201/09)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Înalta Curte de Casație și Justiție

Oskarżeni w postępowaniu głównym

BR, CS, DT, EU, FV, GW

Druga strona postępowania

Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Structura centrală, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția pentru investigarea infracțiunilor din justiție, Agenția Națională de Administrare Fiscală, HX, IY, SC Uranus Junior 2003 Srl

Pytania prejudycjalne

- 1 Czy art. 19 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej, art. 325 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, art. 58 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniającej rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 i uchylającej dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/60/WE oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE⁽¹⁾, art. 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1371 z dnia 5 lipca 2017 r. w sprawie zwalczania za pośrednictwem prawa karnego nadużyć na szkodę interesów finansowych Unii⁽²⁾, [przyjętej w nawiązaniu do konwencji] sporządzonej na podstawie art. K.3 Traktatu o Unii Europejskiej o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich z dnia 26 czerwca 1995 r. należy interpretować w ten sposób, że wykluczają one wydanie orzeczenia przez organ niezaliczony do władz sądowniczych, Curtea Constituțională a României (trybunał konstytucyjny Rumunii), orzekający w przedmiocie wyjątku proceduralnego dotyczącego ewentualnego niezgodnego z prawem składu orzekającego, w świetle zasady specjalizacji sędziów Înalta Curte de Casație și Justiție (wysokiego trybunału kasacyjnego i sprawiedliwości, Rumunia) (nieprzewidzianej w konstytucji rumuńskiej), które nakłada na organ sądowy obowiązek skierowania spraw będących przedmiotem postępowania odwoławczego (devolutiva) celem ponownego rozpatrzenia w pierwszej instancji przed tym samym sądem?
2. Czy art. 2 Traktatu o Unii Europejskiej i art. 47 akapit drugi Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie temu, aby organ niezaliczony do władz sądowniczych, stwierdził niezgodność z prawem składu orzekającego izby sądu najwyższego (składu, w którym urząd sprawują sędziowie, spełniający w momencie awansu m.in. wymóg posiadania specjalizacji wymaganej do awansu do izby karnej sądu najwyższego)?
3. Czy pierwszeństwo prawa Unii należy interpretować w taki sposób, że zezwala ono sądowi krajowemu na odstąpienie od wykonania orzeczenia trybunału konstytucyjnego dokonującego wykładni normy niższego rzędu niż konstytucja dotyczącej organizacji Înalta Curte de Casație și Justiție (wysokiego trybunału kasacyjnego i sprawiedliwości) zawartej w ustawie krajowej o zapobieganiu, wykrywaniu i karaniu przestępstw korupcyjnych, normy, która jest interpretowana przez organ sądowy w ten sam sposób od szesnastu lat?
4. Czy zgodnie z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej [z]asada swobodnego dostępu do wymiaru sprawiedliwości obejmuje specjalizację sędziów i tworzenie wyspecjalizowanych składów sądu najwyższego?

⁽¹⁾ Dz.U. 2015, L 141, s. 73.

⁽²⁾ Dz.U. 2017, L 198, s. 29.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Înalta Curte de Casație și Justiție (Rumunia) w dniu 18 grudnia 2019 r. – postępowanie karne przeciwko CD

(Sprawa C-929/19)

(2020/C 201/10)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Înalta Curte de Casație și Justiție

Strona w postępowaniu głównym

CD

Druga strona postępowania

CLD, GLO, ȘDC, PVV, SC Complexul Energetic Oltenia SA, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 19 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej, art. 325 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, art. 2 i 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Radu (UE) 2017/1371 z dnia 5 lipca 2017 r. w sprawie zwalczania za pośrednictwem prawa karnego nadużyć na szkodę interesów finansowych Unii⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że stoją na przeszkodzie wydaniu przez organ niezaliczony do władzy sądowniczej, Curtea Constituțională a României (rumuński trybunał konstytucyjny) orzeczenia zarządzającego generalnie ponowne rozpatrzenie wszystkich spraw o korupcję rozstrzygniętych w pierwszej instancji przez izbę karną sądu najwyższego w danym okresie (2003-styczeń 2019 r.), które są na etapie zaskarżenia apelacją?
- 2) Czy art. 2 i art. 19 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej oraz art. 47 [akapit drugi] Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie temu, aby organ niezaliczony do władzy sądowniczej stwierdził niezgodność z prawem składu orzekającego izby sądu najwyższego w sprzeczności z wykładnią wypływającą ze stałej i jednomyślnej praktyki organizacyjnej i jurysdykcyjnej tego ostatniego?
- 3) Czy pierwszeństwo prawa Unii należy interpretować w taki sposób, że zezwala ono sądowi krajowemu na odstąpienie od wykonania orzeczenia trybunału konstytucyjnego wydanego w sprawie dotyczącej sporu konstytucyjnego, które to orzeczenie jest wiążące w ramach prawa krajowego?
- 4) Czy wyrażenie „ustanowiony uprzednio na mocy ustawy”, pojawiające się w art. 47 [akapit drugi] Karty praw podstawowych Unii Europejskiej może być interpretowane w taki sposób, że obejmuje ono formalne wyznaczenie wyspecjalizowanego składu sędziowskiego, odrębnego od specjalizacji składających się na niego sędziów?

⁽¹⁾ Dz.U. 2017, L 198, s. 29.

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 24 października 2019 r. w sprawie T-601/17, Rubik's Brand Ltd / EUIPO – Simba Toys, wniesione w dniu 20 grudnia 2019 r. przez Rubik's Brand Ltd

(Sprawa C-936/19 P)

(2020/C 201/11)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Rubik's Brand Ltd (przedstawiciele: K. Szamosi, M. Borbás, ügyvédek)

Pozostali uczestnicy postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, Simba Toys GmbH & Co. KG

Postanowieniem z dnia 23 kwietnia 2020 r. Trybunał Sprawiedliwości (izba ds. przyjmowania odwołań do rozpoznania) odmówił przyjęcia odwołania do rozpoznania i obciążył wnoszącą odwołanie jej własnymi kosztami.

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 14 listopada 2019 r. w sprawie T-669/18, Neoperl AG / Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), wniesione w dniu 14 stycznia 2020 r. przez Neoperl AG

(Sprawa C-14/20 P)

(2020/C 201/12)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Neoperl AG (przedstawiciele: H. Börjes-Pestalozza i G. Schultz, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej

Postanowieniem z dnia 23 kwietnia 2020 r. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (izba ds. przyjmowania odwołań do rozpoznania) odmówił przyjęcia odwołania do rozpoznania i obciążył wnoszącą odwołanie jej własnymi kosztami.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 27 stycznia 2020 r. – Staatssecretaris van Financiën / Jumbocarry Trading GmbH

(Sprawa C-39/20)

(2020/C 201/13)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: Staatssecretaris van Financiën

Druga strona postępowania: Jumbocarry Trading GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 103 ust. 3 zdanie wprowadzające i lit. b) oraz art. 124 ust. 1 zdanie wprowadzające i lit. a) rozporządzenia (UE) nr 952/2013 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 października 2013 r. ustanawiającego unijny kodeks celny⁽¹⁾ mają zastosowanie do długu celnego powstałego przed dniem 1 maja 2016 r., dla którego termin przedawnienia w tymże dniu jeszcze nie upłynął?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy zasada pewności prawa lub zasada ochrony uzasadnionych oczekiwań stoją na przeszkodzie takiemu zastosowaniu tych przepisów?

⁽¹⁾ Dz.U. 2013, L 269, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez rechtbank van eerste aanleg Brussel (Belgia) w dniu 6 lutego 2020 r. – Vogel Import Export NV / Belgische Staat

(Sprawa C-62/20)

(2020/C 201/14)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

rechtbank van eerste aanleg Brussel

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Vogel Import Export NV

Strona przeciwna: Belgische Staat

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy Nomenklaturę Scaloną w brzmieniu nadanym jej załącznikiem I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej ⁽¹⁾ – również w świetle różnych wersji językowych pozycji taryfowej 4409 i not wyjaśniających do HS dotyczących pozycji 4407 i 4409 – należy interpretować w ten sposób, że towary będące przedmiotem sporu głównego, a mianowicie strugane deski drewniane, których wszystkie cztery kanty są zaokrąglone na całej długości deski, należy uważać za „kształtowane w sposób ciągły wzdłuż dowolnej krawędzi”, a w konsekwencji powinny być one zaklasyfikowane do pozycji taryfowej 4409, czy też zaokrąglenie kantów nie może być uważane za „kształtowanie w sposób ciągły” i w konsekwencji towary te należy zaklasyfikować do pozycji taryfowej 4407?
- 2) Czy wymiar zaokrąglenia przesądza o klasyfikacji do pozycji taryfowej 4407, względnie do pozycji taryfowej 4409?

⁽¹⁾ Dz.U. 1987, L 256, s. 1.

Odwołanie od postanowienia Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 18 listopada 2019 r. w sprawie T-181/19, Sigrid Dickmanns / Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), wniesione w dniu 5 lutego 2020 r. przez Sigrid Dickmanns

(Sprawa C-63/20 P)

(2020/C 201/15)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Sigrid Dickmanns (przedstawiciel: adwokat H. Tettenborn)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie postanowienia Sądu Unii Europejskiej (szósta izba) z dnia 18 listopada 2019 r. w sprawie T-181/19 w całości i przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania;
- obciążenie Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) kosztami postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi jeden tylko zarzut oparty na błędnej wykładni i zastosowaniu art. 90 i 92, a w szczególności art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego urzędników. Jednocześnie jej zdaniem doszło do rażącego naruszenia przysługujących wnoszącej odwołanie praw podstawowych do rzetelnego procesu i bycia wysłuchanym, a także prawa do dobrej administracji.

W przekonaniu wnoszącej odwołanie Sąd niesłusznie uznał zażalenie, które złożyła na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego, za wniesione po terminie. Zażalenie to zostało wniesione w terminie trzech miesięcy od wydanej przez EUIPO decyzji wraz z uzasadnieniem, jednak nie w terminie trzech miesięcy od wcześniejszej, dokonanej w myśl art. 90 ust. 2 zdanie trzecie tiret trzecie regulaminu pracowniczego, dorozumianej odmowy uwzględnienia jej wniosku.

Wnosząca odwołanie podnosi w tym kontekście, że dokonana przez Sąd wykładnia art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego przeczy brzmieniu tego przepisu. Jej zażalenie nie miało związku z przewidzianą w art. 90 ust. 2 zdanie trzecie tiret trzecie regulaminu pracowniczego dorozumianą decyzją odmowną, lecz dotyczyło doręczonej jej decyzji zgodnie z art. 90 ust. 2 zdanie trzecie tiret drugie tego regulaminu i w myśl tego przepisu było dopuszczalne. Z brzmienia art. 90 ust. 1 zdanie trzecie, art. 90 ust. 2 zdanie trzecie tiret drugie ani art. 90 ust. 2 zdanie trzecie tiret trzecie nie wynika, że w przypadku dorozumianej odmowy uwzględnienia wniosku art. 90 ust. 2 zdanie trzecie tiret drugie przestaje znajdować zastosowanie lub że art. 90 ust. 2 zdanie trzecie tiret trzecie należy stosować jako pierwszy. Wyrażna odmowa EUIPO nie była też zwykłym potwierdzeniem wcześniejszej dorozumianej decyzji odmownej, choćby dlatego że EUIPO nie odniósł się do wcześniej udzielonej dorozumianej odmowy. Dodatkowo fakt zamieszczenia elementów odbiegających od zwykłego potwierdzenia powoduje, że była to nowa decyzja.

Następnie wnosząca odwołanie powołuje się na to, że dokonana przez Sąd wykładnia jest sprzeczna z sensem i celem art. 90 ust. 1 zdania drugie i trzecie regulaminu pracowniczego, a także z celem pewności prawnej. Sens i cel tych uregulowań stanowi bowiem przede wszystkim ochrona wnioskodawcy, a nie to – do czego prowadzi dokonana przez Sąd wykładnia – by organ powołujący odniósł korzyści z niedopełnienia obowiązku w znaczeniu regulaminowym. Wykładnia reprezentowana przez wnoszącą odwołanie w istocie lepiej odpowiada celowi pewności prawnej. Z jednej strony jest ona zgodna z brzmieniem art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego i nie odwraca – co czyni wykładnia dokonana przez Sąd – znaczenia jego treści. Z drugiej strony, podążając za wykładnią reprezentowaną przez Sąd, termin płynący od wydania przez organ powołujący wyraźnej i uzasadnionej decyzji byłby różny, w zależności od tego, czy wcześniej nastąpiła już dorozumiana odmowa.

Ponadto wnosząca odwołanie powołuje się na rażące naruszenie przysługujących jej praw podstawowych do rzetelnego procesu oraz do dobrej administracji. Przejawem naruszenia prawa do rzetelnego procesu jest w szczególności to, że organ powołujący mógł wykorzystać niedopełnienie obowiązku (rozpoznania jej wniosku w terminie czterech miesięcy zgodnie z art. 90 ust. 1 regulaminu pracowniczego) do tego, by niezgodnie z prawem skrócić termin wnioskodawcy na zareagowanie na wskazany przez organ powołujący powód odmowy. Dodatkowo gdyby przyjąć dokonaną przez Sąd wykładnię, to z uwagi na brzmienie art. 90 ust. 2 zdania drugie i trzecie regulaminu pracowniczego wnioskodawca ponosiłby znacznie większe ryzyko przegrania procesu przez niedochowanie terminu. Co więcej, wykładnia art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego zgodna z prawami podstawowymi może prowadzić jedynie do wniosku reprezentowanego przez wnoszącą odwołanie.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof
(Austria) w dniu 12 lutego 2020 r. – YL / Altenrhein Luftfahrt GmbH**

(Sprawa C-70/20)

(2020/C 201/16)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: YL

Strona pozwana: Altenrhein Luftfahrt GmbH

Pytanie prejudycjalne

Czy twarde lądowanie, jednakże mieszczące się jeszcze w zakresie normalnej eksploatacji samolotu, skutkujące uszkodzeniem ciała pasażera, stanowi wypadek w rozumieniu art. 17 ust. 1 Konwencji o ujednoczeniu niektórych zasad dotyczących międzynarodowego przewozu lotniczego, zawartej w Montrealu w dniu 28 maja 1999 r., podpisanej przez Wspólnotę Europejską w dniu 9 grudnia 1999 r. i zatwierdzonej w jej imieniu decyzją Rady 2001/539/WE z dnia 5 kwietnia 2001 r.? ⁽¹⁾

⁽¹⁾ Decyzja Rady z dnia 5 kwietnia 2001 r. w sprawie zawarcia przez Wspólnotę Europejską Konwencji w sprawie ujednoczenia niektórych zasad dotyczących międzynarodowego przewozu lotniczego (Konwencja montrealaska) (Dz.U. 2001, L 194, s. 38).

**Odwołanie od wyroku Sądu (dziesiąta izba) wydanego w dniu 18 grudnia 2019 r. w sprawie
T-763/18, Lazarus Szolgáltató és Kereskedelmi/Komisja, wniesione w dniu 14 lutego 2020 r. przez
Lazarus Szolgáltató és Kereskedelmi Kft. „w likwidacji”**

(Sprawa C-85/20 P)

(2020/C 201/17)

Język postępowania: węgierski

Strony

Wnoszący odwołanie: Lazarus Szolgáltató és Kereskedelmi Kft. „w likwidacji” (przedstawiciel: L. Szabó, ügyvéd)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Skarżąca wnosi do Trybunału o uznanie skargi za dopuszczalną i uzasadnioną, a w konsekwencji o stwierdzenie nieważności postanowienia wydanego przez Sąd (dziesiąta izba) w dniu 18 grudnia 2019 r. w sprawie T-763/18, Lazarus Szolgáltató és Kereskedelmi/Komisja, doręczonego skarżącej tego samego dnia.
- Jednocześnie skarżąca wnosi do Trybunału o przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania w zakresie kwestii dotyczących zarzutu niedopuszczalności, które nie zostały rozstrzygnięte w postanowieniu wydanym w pierwszej instancji.
- Skarżąca wnosi do Trybunału o obciążenie pozwanej w pierwszej instancji kosztami postępowania w pierwszej instancji oraz kosztami postępowania odwoławczego, chyba że Trybunał przekaze Sądowi sprawę do ponownego rozpoznania, w którym to przypadku wnosi do Trybunału o nieorzeczenie w przedmiocie kosztów pierwszej instancji i odwołania, lecz o zastrzeżenie orzeczenia o kosztach dla wyroku końcowego.

Zarzuty i główne argumenty**I. Błąd w kwalifikacji prawnej okoliczności faktycznych. Niewystarczające uzasadnienie.**

W pierwszym zarzucie skarżąca podnosi, że Sąd nie uwzględnił w wystarczający sposób sytuacji niepewności prawnej przy zapoznawaniu się z zaskarżonymi aktami Komisji.

Orzecznictwo przytoczone przez Sąd odnosi się do dostępu do akt w związku z istnieniem akt, które dotyczą lub odnoszą się do skarżącej.

Skarżąca wniosła środek zaskarżenia na postanowienie o zawieszeniu wydane przez sąd krajowy, ponieważ nie zgadzała się z tym, aby decyzja Unii dotycząca spornych decyzji Komisji stanowiła kwestię wstępną przy orzeczeniach w sprawach powództw o odszkodowanie Lazarus Kft. Skarżąca i jej przedstawiciel prawny mogą zostać uznani za tę samą osobę dla celów prawnych w sprawie, w której istnieje pełnomocnictwo ogólne ustanowione pomiędzy obydwojema, to znaczy w sprawie powództwa o odszkodowanie rozpatrywanego przez sąd krajowy.

Z uwagi na to, że pełnomocnictwo udzielone przez skarżącą jej przedstawicielowi prawnemu odnosiło się wyłącznie do powództwa o odszkodowanie rozpatrywanego przez sąd krajowy, przedstawiciel prawny nie miał obowiązku informowania skarżącej w „rozsądnym” terminie w rozumieniu prawa Unii, ani też nie miał obowiązku wnoszenia o doręczenie pełnego tekstu spornych aktów, ponieważ jego pełnomocnictwo nie obejmowało tych kwestii. Sama tylko skarżąca mogła osobiście zwrócić się z wnioskiem od chwili, w której dowiedziała się o tym, że uregulowanie Unii dotyczyło jej interesów.

II. Błąd w interpretacji i stosowaniu orzecznictwa dotyczącego „rozsądnego terminu”

Przytoczone przez Sąd orzecznictwo nie może zostać przeniesione na grunt niniejszej sprawy, ponieważ okoliczności przywołanych spraw nie są identyczne z okolicznościami niniejszej sprawy.

III. Błąd w kwalifikacji pisma Komisji z dnia 24 lutego 2017 r.

Sąd krajowy wydał orzeczenie odmowne w sprawie dotyczącej skargi OPS Újpest Kft. opierając się w tym celu na spornym piśmie informującym pozwaną. Wspomniany wyrok naruszył interesy skarżącej i w sposób istotny zmienił jej sytuację prawną, ponieważ na podstawie wspomnianego pisma sąd krajowy stwierdził, że organ krajowy zgodnie z prawem przyznał pomoc.

IV. Naruszenie prawa do obrony skarżącej. Naruszenie i nieprawidłowe stosowanie art. 126 regulaminu postępowania przed Sądem

Pomimo że Sąd zarządził środki organizacji postępowania, to jednak nie wezwał on stron do przedstawienia uwag odnośnie do tego, czy skarga została złożona w terminie. Sąd zbadał kwestię złożenia skargi po terminie po raz pierwszy w postanowieniu i oddalił skargę na tej podstawie bez umożliwienia stronom, a w szczególności skarżącej, przedstawienia argumentów i sprzeciwu w tym względzie.

Ponieważ nie spełniono wspomnianego wymogu, nie przedstawiono dokumentu, który mógłby wykazać stanowisko skarżącej odnośnie tego, czy skarga została złożona w terminie.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Düsseldorf
(Niemcy) w dniu 25 lutego 2020 r. – Rottendorf Pharma GmbH / Hauptzollamt Bielefeld**

(Sprawa C-92/20)

(2020/C 201/18)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Rottendorf Pharma GmbH

Strona pozwana: Hauptzollamt Bielefeld

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 239 ust. 1 tiret drugie rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92⁽¹⁾ z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny należy interpretować w ten sposób, że dopuszcza on zwrot należności celnych w sytuacji takiej jak w postępowaniu głównym, w której towary niewspólnotowe przywiezione przez osobę zainteresowaną zostały powrotnie wywiezione poza obszar celny Wspólnoty, i okoliczności, które doprowadziły do powstania długu celnego, nie były wynikiem oczywistego niedbalstwa ze strony osoby zainteresowanej?

⁽¹⁾ Dz.U. 1992, L 302, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bezirksgericht Schwechat (Austria) w dniu 25 lutego 2020 r. – JU / Air France Direktion für Österreich

(Sprawa C-93/20)

(2020/C 201/19)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bezirksgericht Schwechat

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: JU

Strona pozwana: Air France Direktion für Österreich

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 31 ust. 2 w zw. z art. 31 ust. 4 Konwencji o ujednoczeniu niektórych prawideł dotyczących międzynarodowego przewozu lotniczego (konwencji montrealskiej)⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że w przypadku opóźnionego dostarczenia bagażu zarejestrowanego, uszkodzenie tego bagażu, które miało miejsce na pokładzie statku powietrznego lub w czasie, gdy zarejestrowany bagaż pozostawał pod opieką przewoźnika, należy zgłosić przewoźnikowi nie później niż w terminie siedmiu dni od daty oddania bagażu do dyspozycji odbiorcy, pod rygorem wyłączenia prawa powództwa przeciwko przewoźnikowi, z wyjątkiem przypadku oszustwa z jego strony?
2. W przypadku odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze:

Czy art. 31 ust. 2 w zw. z art. 31 ust. 4 konwencji montrealskiej należy interpretować w ten sposób, że w przypadku opóźnionego dostarczenia bagażu zarejestrowanego, uszkodzenie tego bagażu, które miało miejsce na pokładzie statku powietrznego lub w czasie, gdy zarejestrowany bagaż pozostawał pod opieką przewoźnika, należy zgłosić przewoźnikowi nie później niż w terminie dwudziestu jeden dni od daty oddania bagażu do dyspozycji odbiorcy, pod rygorem wyłączenia prawa powództwa przeciwko przewoźnikowi, z wyjątkiem przypadku oszustwa z jego strony?

⁽¹⁾ 2001/539/WE: Decyzja Rady z dnia 5 kwietnia 2001 r. w sprawie zawarcia przez Wspólnotę Europejską Konwencji w sprawie ujednoczenia niektórych zasad dotyczących międzynarodowego przewozu lotniczego (Konwencja montrealaska) (Dz.U. 2001, L 194, s. 38)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht Linz (Austria) w dniu 25 lutego 2020 r. – Land Oberösterreich / KV

(Sprawa C-94/20)

(2020/C 201/20)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landesgericht Linz

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Land Oberösterreich

Druga strona postępowania: KV

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 11 dyrektywy 2003/109/WE ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu takiemu jak § 6 ust. 9 i 11 oberösterreichisches Wohnbauförderungsgesetz (ustawy Górnej Austrii o wspieraniu budownictwa mieszkaniowego, zwanej dalej „oöWFG”), zgodnie z którym to uregulowaniem obywatelom Unii, obywatelom państw należących do EOG i członkom ich rodzin w rozumieniu dyrektywy 2004/38/WE ⁽²⁾ przysługuje świadczenie socjalne w postaci dodatku mieszkaniowego bez wykazania znajomości języka, podczas gdy w przypadku obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi w rozumieniu dyrektywy 2003/109/WE wymagane jest wykazanie w określony sposób podstawowej znajomości języka niemieckiego, w sytuacji gdy ten dodatek mieszkaniowy ma łagodzić niedopuszczalne obciążenia kosztami mieszkaniowymi, przy czym zapewnienie minimum egzystencji (w tym także potrzeb mieszkaniowych) dla osób w trudnej sytuacji społecznej ma być także zagwarantowane przez inne świadczenie socjalne (zabezpieczenie minimalne zapewniające pokrycie potrzeb na podstawie ustawy Górnej Austrii o minimalnym zabezpieczeniu)?
- 2) Czy zawarty w art. 2 dyrektywy 2000/43/WE ⁽³⁾ zakaz „bezpośredniej lub pośredniej dyskryminacji” ze względu na „rasę lub pochodzenie etniczne” należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu takiemu jak § 6 ust. 9 i 11 oöWFG, zgodnie z którym obywatelom Unii, obywatelom państw należących do EOG i członkom ich rodzin w rozumieniu dyrektywy 2004/38/WE przysługuje świadczenie socjalne (dodatek mieszkaniowy na podstawie oöWFG) bez wykazania znajomości języka, podczas gdy w przypadku obywateli państw trzecich (włącznie z obywatelami państw trzecich będącymi rezydentami długoterminowymi w rozumieniu dyrektywy 2003/109/WE) wymagane jest wykazanie w określony sposób podstawowej znajomości języka niemieckiego?
- 3) W przypadku odpowiedzi przeczącej na pytanie drugie:

Czy zawarty w art. 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej zakaz dyskryminacji ze względu na pochodzenie etniczne należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu takiemu jak § 6 ust. 9 i 11 oöWFG, zgodnie z którym obywatelom Unii, obywatelom państw należących do EOG i członkom ich rodzin w rozumieniu dyrektywy 2004/38/WE przysługuje świadczenie socjalne (dodatek mieszkaniowy na podstawie oöWFG) bez wykazania znajomości języka, podczas gdy w przypadku obywateli państw trzecich (włącznie z obywatelami państw trzecich będącymi rezydentami długoterminowymi w rozumieniu dyrektywy 2003/109/WE) wymagane jest wykazanie w określony sposób podstawowej znajomości języka niemieckiego?

- (1) Dyrektywa Rady 2003/109/WE z dnia 25 listopada 2003 r. dotycząca statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi (Dz.U. 2004, L 16, s. 44).
- (2) Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniająca rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylająca dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. 2004, L 158, s. 77).
- (3) Dyrektywa Rady 2000/43/WE z dnia 29 czerwca 2000 r. wprowadzająca w życie zasadę równego traktowania osób bez względu na pochodzenie rasowe lub etniczne (Dz.U. 2000, L 180, s. 22).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht
Berlin-Brandenburg (Niemcy) w dniu 27 lutego 2020 r. – HR / Finanzamt Wilmersdorf**

(Sprawa C-108/20)

(2020/C 201/21)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Berlin-Brandenburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: HR

Strona przeciwna: Finanzamt Wilmersdorf

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 167 i 168 lit. a) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej⁽¹⁾ – zwanej dalej „dyrektywą VAT” – należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie krajowej praktyce w zakresie stosowania prawa, zgodnie z którą należy odmówić odliczenia podatku naliczonego także wtedy, gdy na wcześniejszym etapie obrotu miało miejsce przestępstwo uszczuplenia podatku obrotowego i podatnik posiadał wiedzę co do tej okoliczności lub powinien ją posiadać, jednakże w ramach dokonanej z nim transakcji nie brał udziału w przestępstwie uszczuplenia podatku, nie był z nim powiązany, a także nie wspierał go ani nie ułatwiał jego popełnienia?

⁽¹⁾ Dz.U. 2006, L 347, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākā tiesa (Senāts) (Łotwa) w dniu 28 lutego 2020 r. – Līga Šenfelde / Lauku atbalsta dienests

(Sprawa C-119/20)

(2020/C 201/22)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Augstākā tiesa (Senāts)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji i strona skarżąca w postępowaniu kasacyjnym: Līga Šenfelde

Druga strona postępowania: Lauku atbalsta dienests

Pytania prejudycjalne

Czy art. 19 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1305/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) i uchylającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1698/2005⁽¹⁾ w związku z innymi przepisami tego rozporządzenia oraz wytycznymi Unii Europejskiej w sprawie pomocy państwa w sektorach rolnym i leśnym oraz na obszarach wiejskich w latach 2014–2020 należy interpretować w ten sposób, że:

- 1) rolnik traci status „młodego rolnika” tylko dlatego, że dwa lata wcześniej otrzymał pomoc na rozwój małych gospodarstw, o której mowa w art. 19 ust. 1 lit. a) ppkt iii) rozporządzenia;
- 2) przywołane przepisy pozwalają państwu członkowskiemu na wprowadzenie uregulowania, zgodnie z którym rolnikowi nie wypłaci się pomocy, o której mowa w art. 19 ust. 1 lit. a) ppkt i) rozporządzenia, jeżeli przyznano mu już pomoc przewidzianą w art. 19 ust. 1 lit. a) ppkt iii) tego rozporządzenia;
- 3) państwo członkowskie jest uprawnione do odmowy zastosowania kumulacji pomocy w stosunku do rolnika, jeżeli nie przestrzegano kolejności kumulacji określonej w Programie rozwoju obszarów wiejskich uzgodnionym z Komisją Europejską?

⁽¹⁾ Dz.U. 2013, L 347, s. 487.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hanseatisches
Oberlandesgericht Hamburg (Niemcy) w dniu 5 marca 2020 r. – Bank Melli Iran, spółka akcyjna
prawa irańskiego / Telekom Deutschland GmbH**

(Sprawa C-124/20)

(2020/C 201/23)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Hanseatisches Oberlandesgericht Hamburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Bank Melli Iran, spółka akcyjna prawa irańskiego

Strona pozwana: Telekom Deutschland GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 5 ust. 1 rozporządzenia nr 2271/96 ⁽¹⁾ znajduje zastosowanie wyłącznie w sytuacji, w której Stany Zjednoczone Ameryki przekazują w sposób bezpośredni lub pośredni podmiotowi unijnemu w rozumieniu art. 11 tego rozporządzenia polecenia urzędowe lub sądowe, czy też dla zastosowania tego przepisu jest wystarczające, że nawet bez przekazywania takich poleceń działanie podmiotu unijnego ma na celu zastosowanie się do sankcji wtórnych?
- 2) W razie opowiedzenia się przez Trybunał Sprawiedliwości za drugą z wymienionych opcji: Czy art. 5 ust. 1 rozporządzenia nr 2271/96 stoi na przeszkodzie przyjęciu interpretacji prawa krajowego, zgodnie z którą podmiot dokonujący wypowiedzenia może również wypowiedzieć ciągły stosunek zobowiązaniowy łączący go z kontrahentem, który został umieszczony przez amerykański Office of Foreign Assets Control (OFAC) na liście Specially-Designated-Nationals (SDN) – a tym samym dokonać wypowiedzenia w celu zastosowania się do sankcji nałożonych przez Stany Zjednoczone Ameryki – bez konieczności istnienia przyczyny wypowiedzenia stosunku prawnego, a zatem również bez powstania po stronie tego podmiotu obowiązku twierdzenia i dowiedzenia w procesie cywilnym, że przyczyną wypowiedzenia w żadnym przypadku nie było stosowanie się do tych sankcji?
- 3) W razie udzielania przez Trybunał odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie: Czy wypowiedzenie umowy, które narusza art. 5 akapit pierwszy rozporządzenia nr 2271/96, należy bezwzględnie uznawać za bezskuteczne, czy też dla spełnienia celu rozporządzenia są wystarczające inne sankcje, na przykład nałożenie grzywny?
- 4) W razie opowiedzenia się przez Trybunał Sprawiedliwości za pierwszą opcją przedstawioną w pytaniu trzecim: Czy w świetle, po pierwsze, art. 16 i 52 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, a po drugie, możliwości udzielenia upoważnień do odstępowania zgodnie z art. 5 akapit drugi rozporządzenia nr 2271/96 powyższe znajduje zastosowanie także wtedy, gdy w związku z utrzymaniem stosunków gospodarczych z umieszczonym na liście kontrahentem podmiotowi unijnemu grożą istotne straty gospodarcze na rynku amerykańskim (w tym przypadku 50 % obrotu koncernu)?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2271/96 z dnia 22 listopada 1996 r. zabezpieczające przed skutkami eksterytorialnego stosowania ustawodawstwa przyjętego przez państwo trzecie oraz działaniami opartymi na nim lub z niego wynikającymi (Dz.U. 1996, L 309, s. 1) w brzmieniu nadanym rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) 2018/1100 z dnia 6 czerwca 2018 r. zmieniającym załącznik do rozporządzenia (WE) nr 2271/96 (Dz.U. 2018, L 199, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Social nº 3 de
Barcelona (Hiszpania) w dniu 9 marca 2020 r. – YJ / Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS)**

(Sprawa C-130/20)

(2020/C 201/24)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de lo Social nº 3 de Barcelona

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: YJ

Strona pozwana: Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS)

Pytanie prejudycjalne

Czy przepis taki jak art. 60 ust. 4 Ley General de la Seguridad Social (powszechnej ustawy o zabezpieczeniu społecznym), wyłączający przyznanie dodatku macierzyńskiego w przypadku kobiet, które dobrowolnie przechodzą na emeryturę, w porównaniu z tymi, które również dobrowolnie przechodzą na emeryturę w zwykłym wieku przewidzianym ustawą lub które przechodzą na emeryturę przed osiągnięciem wieku emerytalnego, lecz robią to ze względu na pracę wykonywaną w ciągu ich życia zawodowego, z powodu niezdolności do pracy lub z powodu zakończenia stosunku pracy przed przejściem na emeryturę z przyczyn od nich niezależnych, można uznać za bezpośrednią dyskryminację w rozumieniu dyrektywy 79/7⁽¹⁾?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 79/7/EWG z dnia 19 grudnia 1978 r. w sprawie stopniowego wprowadzania w życie zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zabezpieczenia społecznego (Dz.U. 1979, L 6, s. 24).

Skarga wniesiona w dniu 16 marca 2020 r. – Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej

(Sprawa C-139/20)

(2020/C 201/25)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: M. Siekierzyńska i A. Armenia, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że wdrażając prawo, które przyznaje zwolnienie z podatku akcyzowego produktów energetycznych wykorzystywanych przez zakłady energochłonne objęte unijnym systemem handlu uprawnieniami do emisji, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom wynikającym z art. 17 ust. 1 lit. b) i art. 17 ust. 4 dyrektywy Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej⁽¹⁾;
- obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Rzeczpospolita Polska wprowadziła w ustawodawstwie krajowym zwolnienie z podatku akcyzowego produktów energetycznych wykorzystywanych przez zakłady energochłonne objęte unijnym systemem handlu uprawnieniami do emisji (dalej „system EU ETS”).

Zdaniem Komisji stanowi to uchybienie zobowiązaniom wynikającym z art. 17 ust. 1 lit. b) i art. 17 ust. 4 dyrektywy Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej. Zgodnie z tymi przepisami zwolnienia lub obniżki w poziomie opodatkowania stosowanego do produktów energetycznych wykorzystywanych przez zakłady energochłonne możliwe są wyłącznie gdy zostały zawarte porozumienia z przedsiębiorstwami lub związkami przedsiębiorstw lub gdy wprowadzone zostały w życie systemy zezwoleń handlowych lub równoważne uzgodnienia, o ile prowadzą one do osiągnięcia celów dotyczących ochrony środowiska lub do podwyższenia efektywności energetycznej. Systemu EU ETS nie można zdaniem Komisji uznać za „system zezwoleń handlowych” w rozumieniu powyższych przepisów.

⁽¹⁾ Dz.U. 2003, L 283, s. 51; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 09 Tom 001 P. 405 – 424

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratīvā rajona tiesa (Łotwa) w dniu 27 marca 2020 r. – AS „LatRailNet”, VAS „Latvijas dzelzceļš”/ Valsts dzelzceļa administrācija

(Sprawa C-144/20)

(2020/C 201/26)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Administratīvā rajona tiesa

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: AS LatRailNet, VAS Latvijas dzelzceļš

Druga strona postępowania: Valsts dzelzceļa administrācija

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 56 ust. 2 dyrektywy 2012/34 ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że przyznaje on organowi regulacyjnemu uprawnienie do wydania z własnej inicjatywy decyzji nakazującej przedsiębiorstwu wykonującemu podstawowe funkcje zarządcy infrastruktury, o których mowa w art. 7 ust. 1 tej dyrektywy, wprowadzenie do uregulowań dotyczących pobierania opłat za infrastrukturę (systemu pobierania opłat) określonych zmian, które nie dotyczą dyskryminacyjnego traktowania wnioskodawców?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie 1: czy organ regulacyjny jest uprawniony do określenia we wspomnianej decyzji warunków, jakie powinny przewidywać te zmiany, na przykład poprzez ustanowienie obowiązku wyłączenia z kryteriów ustalania opłat za infrastrukturę wcześniej zaplanowanych wydatków pokrywanych z budżetu państwa lub z budżetów samorządu terytorialnego, których przewoźnicy pasażerscy nie mogą pokryć z dochodów uzyskanych z przewozów?
- 3) Czy art. 32 ust. 1 dyrektywy 2012/34 należy interpretować w ten sposób, że nałożony w tym ustępie na państwa członkowskie obowiązek zagwarantowania przy ustalaniu podwyżek wysokości opłat za infrastrukturę optymalnej konkurencyjności segmentu rynku kolejowego ma również zastosowanie do ustalania opłat za użytkowanie infrastruktury w segmentach rynku wolnych od konkurencji, na przykład ze względu na fakt, że w danym segmencie rynku przewozy są realizowane jedynie przez jednego przewoźnika kolejowego, któremu przyznano wyłączne prawo, o którym mowa w art. 2 lit. f) rozporządzenia nr 1370/2007 ⁽²⁾, do świadczenia usług w zakresie przewozów w danym segmencie rynku?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/34/UE z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie utworzenia jednolitego europejskiego obszaru kolejowego (Dz.U. 2012, L 343, s. 32).

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1370/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. dotyczące usług publicznych w zakresie kolejowego i drogowego transportu pasażerskiego oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 1191/69 i (EWG) nr 1107/70 (Dz.U. 2007, L 315, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 8 kwietnia 2020 r. – Komisja Europejska / Królestwo Danii

(Sprawa C-159/20)

(2020/C 201/27)

Język postępowania: duński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Konstantinidis, I. Naglis i U. Nielsen, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Danii

Żądania strony skarżącej

Skarżąca wnosi o:

- stwierdzenie, że Królestwo Danii uchybiło zobowiązaniom spoczywającym na nim na mocy art. 13 rozporządzenia (UE) nr 1151/2012 w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych⁽¹⁾ nie zapobiegając wykorzystywaniu czy też nie zaprzestając wykorzystywania przez duńskich producentów mleka nazwy „Feta” w odniesieniu do sera, który jest niezgodny z specyfikacją produktu opublikowaną w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1829/2002⁽²⁾;
- stwierdzenie również, że Dania, tolerując to, iż duńscy producenci mleka wytwarzają i wprowadzają na rynek imitacje „Fety”, dopuściła się naruszenia art. 4 ust. 3 traktatu o Unii Europejskiej (TUE) w związku z art. 1 ust. 1 i art. 4 rozporządzenia (UE) nr 1151/2012;
- obciążenie Królestwa Danii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja jest zdania, że organy władz duńskich uchybiają zobowiązaniom spoczywającym na nim na mocy rozporządzenia nr 1151/2012 tolerując bezprawne wykorzystywanie przez duńskie podmioty gospodarcze nazwy „Feta” w odniesieniu do sera produkowanego w tym kraju.

W szczególności można stwierdzić, że w Danii dochodzi do wykorzystywania nazwy „Feta” z naruszeniem rozporządzenia nr 1151/2012, efektem czego to państwo jest zobowiązane przyjąć odpowiednie kroki administracyjne i sądowe w celu zapobieżenia wykorzystywaniu czy też zaprzestania tego wykorzystywania. Ponieważ Dania odmawia przestrzegania ww. przepisów, Komisja doszła do wniosku, że pozwane państwo członkowskie uchybia zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 13 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1151/2012 i w związku z tym dopuszcza się naruszenia prawa Unii.

Ponadto tolerując to, iż duńscy producenci mleka wytwarzają i wprowadzają na rynek imitacje „Fety”, Dania dopuszcza się naruszenia art. 4 ust. 3 TUE w związku z art. 1 ust. 1 oraz art. 4 rozporządzenia nr 1151/2012, co stanowi zagrożenie dla realizacji unijnych celów, polegających na: zagwarantowaniu uczciwej konkurencji rolnikom i producentom produktów rolnych i środków spożywczych mających cechy i właściwości stanowiące wartość dodaną; wspieraniu producentów wyrobów związanych z danym obszarem geograficznym poprzez zagwarantowanie godziwych dochodów z tytułu właściwości wytwarzanych przez nich oraz ochronie na terytorium całej Unii praw własności intelektualnej związanych z nazwami chronionymi.

Komisja jest też zdania, że Dania, nie zapobiegając naruszeniu czy też nie zaprzestając naruszania praw związanych z chronioną nazwą pochodzenia (ChNP) „Feta”, do którego dochodzi wówczas, gdy duńscy producenci mleka eksportują sery będące unijną imitacją do państw trzecich, osłabia pozycję zajmowaną przez Unię w prowadzonych na szczeblu międzynarodowym negocjacjach mających na celu zagwarantowanie ochrony unijnych systemów jakości i narusza zawartą w art. 4 ust. 3 TUE zasadę lojalnej współpracy.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych (Dz.U. 2012, L 343, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1829/2002 z dnia 14 października 2002 r. zmieniające Załącznik do rozporządzenia (WE) nr 1107/96 w odniesieniu do nazwy „Feta” (Dz.U. 2002, L 277, s. 10).

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 29 kwietnia 2020 r. – Tilly-Sabco / Komisja

(Sprawa T-437/18) ⁽¹⁾

[Odpowiedzialność pozaumowna – Rolnictwo – Refundacje wywozowe – Mięso drobiowe – Stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 689/2013 wyrokiem Trybunału – Szkoda]

(2020/C 201/28)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Tilly-Sabco (Guerlesquin, Francja) (przedstawiciele: adwokaci R. Milchior i S. Charbonnel)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Lewis i B. Hofstätter, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 268 TFUE żądanie uzyskania odszkodowania za szkodę, jaką skarżąca miała ponieść ze względu na wydanie rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 689/2013 z dnia 18 lipca 2013 r. ustalającego refundacje wywozowe dla mięsa drobiowego (Dz.U. L 196/13 z dnia 19 lipca 2013 r.)

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Tilly-Sabco zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 364 z 8.10.2018.

Wyrok Sądu z dnia 29 kwietnia 2020 r. – Cimpress Schweiz / EUIPO – Impress Media (CIMPRESS)

(Sprawa T-37/19) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego CIMPRESS – Wcześniejszy graficzny unijny znak towarowy impress – Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy Impress-Media – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]

(2020/C 201/29)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Cimpress Schweiz GmbH (Winterthur, Szwajcaria) (przedstawiciele: adwokaci C. Eckhardt, P. Böhner i A. von Mühlendahl)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: A. Söder, pełnomocnik).

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Impress Media GmbH (Mönchengladbach, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat F. Remmert)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 30 października 2018 r. (sprawy połączone R 1716/2017-2 i R 1786/2017-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Impress Media a Cimpres Schweiz.

Sentencja

- 1) Impress GmbH zostaje dopuszczona do postępowanie w miejsce Impress Media GmbH jako interwenient.
- 2) Skarga zostaje oddalona.
- 3) Cimpres Schweiz GmbH pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) i przez Impress.

(¹) Dz.U. C 82 z 4.3.2019.

Wyrok Sądu z dnia 29 kwietnia 2020 r. –Lidl Stiftung / EUIPO – Plásticos Hidrosolubles (green cycles)

(Sprawa T-78/19) (¹)

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku – Graficzny unijny znak towarowy green cycles – Rzeczywiste używanie znaku towarowego – Artykuł 18 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2017/1001 – Artykuł 58 ust. 1 lit. a) rozporządzenia 2017/1001 – Artykuł 10 ust. 3 i 4 rozporządzenia delegowanego (UE) 2018/625 – Postać różniąca się pod względem elementów, które nie zmieniają charakteru odróżniającego – Brak używania oznaczenia jako logo przedsiębiorstwa]

(2020/C 201/30)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Lidl Stiftung & Co. KG (Neckarsulm, Niemcy) (przedstawiciele: A. Marx, K. Bonhagen i M. Wolter)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: S. Scardocchia i J. Crespo Carrillo, pełnomocnicy)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Plásticos Hidrosolubles, SL (Rafelbuñol, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat C. Sueiras Villalobos)

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 29 listopada 2018 r. (sprawa R 778/2018-5) dotyczącą postępowania w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku między Lidl Stiftung a Plásticos Hidrosolubles.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Piątej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 29 listopada 2018 r. (sprawa R 778/2018-5) w zakresie, w jakim stwierdzono w niej rzeczywiste używanie zakwestionowanego znaku towarowego dla towarów należących do klasy 20.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.

3) Lidl Stiftung & Co. KG, EUIPO i Plásticos Hidrosolubles, SL, pokrywają swoje własne koszty poniesione w toku postępowania przed Sądem.

⁽¹⁾ Dz.U. C 122 z 1.4.2019.

**Wyrok Sądu z dnia 29 kwietnia 2020 r. – Kerry Luxembourg / EUIPO – Döhler (TasteSense By Kerry)
(Sprawa T-108/19) ⁽¹⁾**

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego TasteSense By Kerry – Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy MultiSense – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]]

(2020/C 201/31)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Kerry Luxembourg Sàrl (Luksemburg, Luksemburg) (przedstawiciele: adwokaci A. von Mühlendahl i H. Hartwig)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: J. Ivanauskas i H. O'Neill, pełnomocnicy).

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Döhler GmbH (Darmstadt, Niemcy)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 27 listopada 2018 r. (sprawa R 1179/2018 2), dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Döhler a Kerry Luxembourg

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Kerry Luxembourg Sàrl zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 15.4.2019.

**Postanowienie Sądu z dnia 2 kwietnia 2020 r. – Thai World Import & Export / EUIPO – Elvir (Yaco)
(Sprawa T-3/19) ⁽¹⁾**

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Wycofanie sprzeciwu – Umorzenie postępowania]

(2020/C 201/32)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Thai World Import & Export Co. Ltd (Bangkok, Tajlandia) (przedstawiciel: adwokat S. Bénoliel-Claux)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: J. Crespo Carrillo, pełnomocnik)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Elvir (Condé-sur-Vire, Francja)
(przedstawiciel: adwokat M. Lhotel)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 2 października 2018 r. (sprawa R 319/2018-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Elvir et Thai World Import & Export Co.

Sentencja

- 1) Postępowanie w sprawie skargi zostaje umorzone.
- 2) Thai World Import & Export Co. Ltd i Elvir pokrywają własne koszty oraz po połowie kosztów poniesionych przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO).

(¹) Dz.U. C 72 z 25.2.2019.

Postanowienie Sądu z dnia 2 kwietnia 2020 r. – SQlab/EUIPO (Innerbarend)

(Sprawa T-307/19) (¹)

[Skarga o stwierdzenie nieważności – Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego Innerbarend – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Charakter opisowy – Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) 2017/1001 – Skarga prawnie oczywiście bezzasadna]

(2020/C 201/33)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: SQlab GmbH (Taufkirchen, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat A. Koelle)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: A. Söder, pełnomocnik).

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 18 marca 2019 r. (sprawa R 2180/2018-4), dotyczącą wniosku o rejestrację oznaczenia słownego Innerbarend jako unijnego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) SQlab GmbH pokrywa koszty postępowania.

(¹) Dz.U. C 230 z 8.7.2019.

Postanowienie prezesa Sądu z dnia 20 kwietnia 2020 r. – Leonardo / Frontex**(Sprawa T-849/19 R)****[Postępowanie w przedmiocie środków tymczasowych – Zamówienia publiczne na usługi – Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych – Brak pilnego charakteru]**

(2020/C 201/34)

Język postępowania: włoski

Strony*Strona skarżąca:* Leonardo SpA (Rzym, Włochy) (przedstawiciel: adwokat A. Parrella)*Strona pozwana:* Europejska Agencja Straży Granicznej i Przybrzeżnej (przedstawiciele: S. Drew, H. Caniard, C. Georgiadis i A. Gras, pełnomocnicy, wspierani przez adwokatów M. Vanderstraetena, F. Biebuycka i V. Osta)**Przedmiot**

Oparty na art. 278 i 279 TFUE wniosek o zastosowanie środków tymczasowych w postaci zawieszenia wykonania opublikowanego przez Frontex w dniu 18 października 2019 r. ogłoszenia o przetargu „Test zdalnie kierowanych bezzałogowych statków powietrznych (RPAS) w kontekście długoterminowego nadzoru powietrznego prowadzonego na średniej wysokości nad obszarami morskimi”.

Sentencja

- 1) Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 30 kwietnia 2020 r. – Nouryon Industrial Chemicals i in./Komisja**(Sprawa T-868/19 R)****[Postępowanie w przedmiocie środków tymczasowych – REACH – Substancja eter dimetylowy – Kontrola zgodności – Decyzja Komisji – Obowiązek dostarczenia pewnych informacji, do których uzyskania konieczne jest przeprowadzenie badań na zwierzętach – Wniosek o zawieszenie wykonania – Brak pilnego charakteru]**

(2020/C 201/35)

Język postępowania: angielski

Strony*Strona skarżąca:* Nouryon Industrial Chemicals BV (Amsterdam, Niderlandy), Knoell NL BV (Maarssen, Niderlandy), Grillo-Werke AG (Duisburg, Niemcy), PCC Trade & Services GmbH (Duisburg) (przedstawiciele: R. Cana, G. David, avocats, i Z. Romata, solicitor)*Strona pozwana:* Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Lindenthal i K. Mifsud-Bonnici, pełnomocnicy)**Przedmiot**

Oparte na art. 278 i 279 TFUE żądanie, po pierwsze, zawieszenia wykonania decyzji wykonawczej Komisji C(2019) 7336 final z dnia 16 października 2019 r. w sprawie kontroli zgodności rejestracji eteru dimetylowego, której podjęcie jest delegowane przez ECHA na Komisję zgodnie z art. 51 ust. 7 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1907/2006 z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) i utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniającego dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz.U. 2006, L 396, s. 1, sprostowanie Dz.U. 2007, L 136, s. 3), i, po drugie, zarządzenia wszelkich środków tymczasowych, jakie Sąd uzna za właściwe.

Sentencja

- 1) Wniosek w przedmiocie środków tymczasowych zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 22 kwietnia 2020 r. – Aquind i in./Komisja**(Sprawa T-885/19 R)****[Postępowanie w przedmiocie środków tymczasowych – Energia – Transeuropejska infrastruktura energetyczna – Rozporządzenie (UE) nr 347/2013 – Rozporządzenie delegowane Komisji zmieniające rozporządzenie nr 347/2013 – Wniosek o zawieszenie wykonania – Brak pilnego charakteru]**

(2020/C 201/36)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Aquind Ltd (Wallsend, Zjednoczone Królestwo), Aquind Energy Sàrl, (Luksembourg, Luksembourg), Aquind SAS (Rouen, Francja) (przedstawiciele: S. Goldberg, C. Davis, J. Bille, solicitors, i E. White, avocat)

Strona pozwana: Komisja Europejska przedstawiciele: O. Beynet, Y. Marinova i B. De Meester, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 278 i 279 TFUE żądanie zawieszenia wykonania rozporządzenia delegowanego Komisji z dnia 31 października 2019 r. zmieniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 347/2013 w zakresie dotyczącym wykazu projektów będących przedmiotem wspólnego zainteresowania Unii

Sentencja

- 1) Wniosek w przedmiocie środków tymczasowych zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Skarga wniesiona w dniu 28 lutego 2020 r. – IV / Komisja**(Sprawa T-145/20)**

(2020/C 201/37)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: IV (przedstawiciel: adwokat J. Lemmer)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- nakazanie Komisji Europejskiej i Centre Polyvalent de l'Enfance Interinstitutionnel, aby wspólnie i solidarnie przekazali [X], będącą w ich posiadaniu listę obecności jego dziecka [Y] w latach 2019 i 2020, pod rygorem kary pieniężnej w wysokości 500 EUR (pięćset euro) za każdy dzień zwłoki od daty doręczenia orzeczenia, które zapadnie w niniejszej sprawie;

- zasądzenie od strony pozwanej na rzecz skarżącej kwoty 1 500 EUR z tytułu niepodlegających zwrotowi kosztów, które strona skarżąca musiała ponieść w celu dochodzenia swoich praw, jak również kosztów niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca wnosi jeden zarzut dotyczący naruszenia przez stronę pozwaną art. 42 zatytułowanego „Prawo dostępu do dokumentów” Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, który stanowi, że „[k]ażdy obywatel Unii i każda osoba fizyczna lub prawna mająca miejsce zamieszkania lub statutową siedzibę w państwie członkowskim ma prawo dostępu do dokumentów instytucji, organów i jednostek organizacyjnych Unii, niezależnie od ich formy”.

Skarga wniesiona w dniu 8 marca 2020 r. – Csordas i in. / Komisja

(Sprawa T-146/20)

(2020/C 201/38)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Annamaria Csordas (Luksemburg, Luksemburg), Adrian Sorin Cristescu (Luksemburg), Jean Putz (Esch-sur-Alzette, Luksemburg), Miguel Vicente-Nunez (Luksemburg) (przedstawiciel: adwokat M.A. Lucas)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

przed wydaniem orzeczenia w sprawie,

- wezwanie Komisji, w ramach środków dowodowych i środków organizacji postępowania, by wskazała, po zasięgnięciu informacji od związków zawodowych, które zgłosiły listę nr 3, liczbę kandydatów na tej liście zgłoszonych przez każdy spośród tych związków, z podziałem na członków i zastępców, a także klucz, według którego pary kandydatów były dzielone na członka i zastępcę;

przy wydawaniu orzeczenia w sprawie:

- stwierdzenie niezgodności z prawem niezastosowania przez Komisję działań zapobiegawczych lub sankcji w odniesieniu do:
 - odmówienia przez przewodniczącą komisji wyborczej w dniu 28 października 2019 r. opublikowania zawiadomienia dla personelu o porozumieniu zawartym w dniu 14 października 2019 r. przez FFPE, R&D, Solidarité européenne, TAO-AFI, USF-L i U4U o podziale reprezentatywności na ich wspólnej liście „Ensemble au Luxembourg”;
 - opublikowania przez komisje wyborczą, w nieustalonym dniu w trakcie wyborów, tego porozumienia, bez podania, że niektóre związki zawodowe zrzeszyły się lub zgrupowały, ani liczby kandydatów zgłoszonych przez każdy z nich;
 - braku wskazania związku zawodowego reprezentowanego przez poszczególnych kandydatów na liście nr 3 „Ensemble au Luxembourg”, podczas gdy związki, które zgłosiły te listę, wywodziły się z różnych stron sceny związkowej, a niektóre z nich miały siedzibę w Brukseli i nie wspierały listy;

- wyników wyborów ogłoszonych w nocy komisji wyborczej z dnia 26 listopada 2019 r.;
- utworzenia sekcji miejscowej komitetu pracowniczego w Luksemburgu w wyniku wyborów z listopada 2019 r.;
- decyzji o wyznaczeniu przez sekcję miejscową komitetu pracowniczego w Luksemburgu swoich przedstawicieli w Komitecie Centralnym;
- stwierdzenie nieważności dostosowania reprezentatywności związków zawodowych, które zgłosiły się do wyborów do CLPL w listopadzie 2019 r., ogłoszonego przez Komisję po opublikowaniu tych wyników na podstawie porozumienia o wspólnej reprezentatywności z dnia 14 października 2019 r.;
- stwierdzenie nieważności wszelkich decyzji o przyznaniu związkom zawodowym, które podpisały porozumienie z dnia 14 października 2019 r., dodatkowych środków w stosunku do tych, którymi dysponowały na podstawie reprezentatywności stwierdzonej w odniesieniu do nich w następstwie wyborów do CLPL z 2016 r.;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżące podnoszą cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia zasady wolnych i demokratycznych wyborów, w zakresie w jakim, w braku opublikowania przez komisję wyborczą przed rozpoczęciem wyborów porozumienia o podziale reprezentatywności, logo zamieszczone na plakacie wyborczym listy nr 3 „Ensemble Luxembourg” mogły sugerować wyborcom, że ta lista została zgłoszona przez pięć związków zawodowych o tych nazwach, reprezentowanych w równych proporcjach przez 20 par kandydatów, a tymczasem z porozumieniem tego wynikało, że lista została złożona przez sześć związków, z czego dwa o innej nazwie, i że nie były one równo reprezentowane.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady wolnych i demokratycznych wyborów, w zakresie w jakim opublikowanie przez komisję wyborczą w trakcie wyborów porozumienia o podziale reprezentatywności mogło sugerować wyborcom, że lista nr 3 została zgłoszona przez sześć związków zawodowych reprezentowanych przez 20 par kandydatów na tej liście według proporcji określonych w porozumieniu, a tymczasem lista została zgłoszona przez trzy związki i zgrupowanie pozostałych trzech, w którym jeden z nich mógł reprezentować dwa pozostałe, które zatem nie były reprezentowane przez kandydatów z listy, przynajmniej we wskazanych proporcjach.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia wolności wyboru między kandydatami z listy nr 3 i ryzyka pomyłki co do popieranego związku, w zakresie w jakim ani lista nr 3 „Ensemble Luxembourg”, ani jej plakat wyborczy nie zawierały wzmianki o związku zawodowym reprezentowanym przez poszczególnych kandydatów zgłoszonych na tej liście, podczas gdy była to lista zgłoszona przez sześć różnych związków zawodowych, czy też przez trzy związki i jedno zgrupowanie lub zrzeszenie pozostałych trzech związków, które wywodziły się z różnych stron sceny związkowej, miały siedziby w Luksemburgu, ale również w Brukseli i nie wszystkie wyraziły poparcie dla wspólnej listy.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady wolnych i demokratycznych wyborów, w zakresie w jakim opublikowanie przez komisję wyborczą w trakcie wyborów porozumienia o podziale reprezentatywności mogło sugerować wyborcom, że związki zawodowe, które zgłosiły listę nr 3, były na niej reprezentowane przez liczbę kandydatów odpowiednią do wskazanego udziału każdego z nich, a tak nie było, a przynajmniej R&D skorzystała z części reprezentatywności Solidarité européenne, zaś USF-L, FFPE i U4U odstąpiły R&D część swojej reprezentatywności.

Skarga wniesiona w dniu 19 marca 2020 r. – IY / Parlament**(Sprawa T-154/20)**

(2020/C 201/39)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* IY (przedstawiciele: adwokaci T. Bontinck i A. Guillerme)*Strona pozwana:* Parlament Europejski**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu:

tytułem głównym o:

- stwierdzenie nieważności decyzji o zwolnieniu skarżącej z dnia 4 lipca 2019 r.;
- zasądzenie od Parlamentu Europejskiego na rzecz skarżącej zadośćuczynienia w wysokości 20 000 EUR za doznaną krzywdę;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego kosztami postępowania;

tytułem ewentualnym o:

- stwierdzenie niezgodności z prawem decyzji o rozwiązaniu grupy politycznej ENL;
- w konsekwencji stwierdzenie nieważności decyzji o zwolnieniu skarżącej z dnia 4 lipca 2019 r.;
- zasądzenie od Parlamentu Europejskiego na rzecz skarżącej zadośćuczynienia w wysokości 20 000 EUR za doznaną krzywdę;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi tytułem głównym pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący oczywistego błędu w ocenie. Skarżąca uważa, że decyzja o zwolnieniu, uzasadniona wyłącznie rzekomym rozwiązaniem europejskiej grupy politycznej ENL, jest dotknięta oczywistym błędem w ocenie.
2. Zarzut drugi, dotyczący nadużycia władzy. Parlament Europejski użył swoich prerogatyw, aby ukazać zwykły środek polegający na zmianie nazwy europejskiej grupy politycznej jako rozwiązanie grupy politycznej.
3. Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia prawa do bycia wysłuchanym. Skarżąca uważa, że jej prawo do bycia wysłuchaną przed podjęciem jakiegokolwiek decyzji o zwolnieniu nie zostało poszanowane.
4. Zarzut czwarty, dotyczący naruszenia zasady równego traktowania. Parlament Europejski zastosował różne procedury w stosunku do poszczególnych pracowników rzekomo rozwiązaną grupą polityczną.
5. Zarzut piąty, dotyczący naruszenia zasady dobrej administracji i obowiązku dbałości.

Tytułem ewentualnym skarżąca powołuje się na niezgodność z prawem decyzji o rozwiązaniu europejskiej grupy politycznej ENL. Twierdzi ona, że skoro decyzja o rozwiązaniu jest niezgodna z prawem, ponieważ jest dotknięta oczywistym błędem w ocenie i wynika z nadużycia władzy, to decyzja o zwolnieniu, której uzasadnienie stanowi wyłącznie owo rozwiązanie, także jest niezgodna z prawem i należy stwierdzić jej nieważność.

Skarga wniesiona w dniu 19 marca 2020 r. – IZ / Parlament**(Sprawa T-155/20)**

(2020/C 201/40)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* IZ (przedstawiciele: adwokaci T. Bontinck i A. Guillerme)*Strona pozwana:* Parlament Europejski**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu:

tytułem głównym o:

- stwierdzenie nieważności decyzji o zwolnieniu skarżącej z dnia 4 lipca 2019 r.;
- zasądzenie od Parlamentu Europejskiego na rzecz skarżącej zadośćuczynienia w wysokości 20 000 EUR za doznaną krzywdę;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego kosztami postępowania;

tytułem ewentualnym o:

- stwierdzenie niezgodności z prawem decyzji o rozwiązaniu grupy politycznej ENL;
- w konsekwencji stwierdzenie nieważności decyzji o zwolnieniu skarżącej z dnia 4 lipca 2019 r.;
- zasądzenie od Parlamentu Europejskiego na rzecz skarżącej zadośćuczynienia w wysokości 20 000 EUR za doznaną krzywdę;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi tytułem głównym pięć zarzutów, które są identyczne z zarzutami podniesionymi w sprawie T-154/20 IY/Parlament lub do nich podobne.

Tytułem ewentualnym skarżąca powołuje się na niezgodność z prawem decyzji o rozwiązaniu europejskiej grupy politycznej ENL. Twierdzi ona, że skoro decyzja o rozwiązaniu jest niezgodna z prawem, ponieważ jest dotknięta oczywistym błędem w ocenie i wynika z nadużycia władzy, to decyzja o zwolnieniu, której uzasadnienie stanowi wyłącznie owo rozwiązanie, także jest niezgodna z prawem i należy stwierdzić jej nieważność.

Skarga wniesiona w dniu 19 marca 2020 r. – JA / Parlament**(Sprawa T-156/20)**

(2020/C 201/41)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* JA (przedstawiciele: adwokaci T. Bontinck i A. Guillerme)*Strona pozwana:* Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

tytułem głównym:

- stwierdzenie nieważności decyzji o zwolnieniu skarżącego z dnia 4 lipca 2019 r.
- zasądzenie od Parlamentu Europejskiego zadośćuczynienia w kwocie 20 000 EUR;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego kosztami postępowania;

tytułem subsydiarnym:

- stwierdzenie nieważności decyzji o rozwiązaniu grupy politycznej ENF;
- w konsekwencji stwierdzenie nieważności decyzji o zwolnieniu skarżącego z dnia 4 lipca 2019 r.;
- zasądzenie od Parlamentu Europejskiego zadośćuczynienia w kwocie 20 000 EUR;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi co do zasady pięć zarzutów, które są identyczne z zarzutami podniesionymi w sprawie T-154/20 IY/Parlament lub do nich podobne.

Subsydiarnie skarżący podnosi zarzut niezgodności z prawem rozwiązania europejskiej grupy politycznej ENF. Twierdzi on, że skoro decyzja o rozwiązaniu była niezgodna z prawem, gdyż była obarczona wadami w postaci oczywistego błędu w ocenie i nadużycia władzy, decyzja o zwolnieniu oparta wyłącznie na tym rozwiązaniu jest zatem również niezgodna z prawem i należy stwierdzić jej nieważność.

Skarga wniesiona w dniu 23 marca 2020 r. – JB/ Cedefop

(Sprawa T-159/20)

(2020/C 201/42)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: JB (przedstawiciel: adwokat V. Christianos)

Strona pozwana: Europejskie Centrum Rozwoju Szkolenia Zawodowego (zwane dalej „Cedefop”)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności dorozumianej decyzji Cedefopu z dnia 19 stycznia 2020 r.;
- zasądzenie od Cedefopu na rzecz skarżącego całkowitej kwoty 442 276,78 EUR.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

2. Zarzut drugi, dotyczący naruszenia prawa do dobrej administracji polegającego na badaniu żądania odszkodowawczego strony skarżącej przez urzędnika Cedefopu mającego status świadka; naruszenie art. 11a regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej (zwanego dalej „regulaminem pracowniczym”).
3. Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia domniemania niewinności w ramach badania wniosku złożonego przez stronę skarżącą na podstawie art. 90 ust. 1 regulaminu pracowniczego, co potwierdza dorozumiana decyzja o oddaleniu zażalenia na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego.
4. Zarzut czwarty, dotyczący okoliczności, że strona pozwana obniżyła stopień strony skarżącej i postanowiła jej nie awansować z naruszeniem regulaminu pracowniczego i zasady bezstronności.

Skarga wniesiona w dniu 27 marca 2020 r. – 3M Belgium / ECHA

(Sprawa T-160/20)

(2020/C 201/43)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: 3M Belgium (Diegem, Belgia) (przedstawiciele: J.-P. Montfort i T. Delille, adwokaci)

Strona pozwana: Europejska Agencja Chemikaliów

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji ECHA z dnia 16 stycznia 2020 r. (ECHA/01/2020), zatytułowanej „Włączenie substancji wzbudzających szczególnie duże obawy do kandydackiej listy substancji do ewentualnego włączenia do załącznika XIV” do rozporządzenia REACH⁽¹⁾, w odniesieniu do umieszczenia na liście „kwasu perfluorobutanosulfonowego (»PFBS«) i jego soli”;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że zaskarżoną decyzję wydano z naruszeniem wymogów art. 57 lit. f) rozporządzenia REACH oraz tego, że pozwana popełniła oczywisty błąd w ocenie, ponieważ nie wykazała, iż przedmiotowa substancja powoduje prawdopodobne poważne skutki dla zdrowia ludzkiego i środowiska naturalnego.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że zaskarżoną decyzję wydano z naruszeniem zasady pewności prawa, w tym zasady przewidywalności, ponieważ skarżąca nie była w stanie wskazać ani ustalić w jakikolwiek sposób definicji, kryteriów lub czynników wykorzystanych przez ECHA celem uzasadnienia jej decyzji.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) i utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniające dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz.U. L 396, 2006, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 28 marca 2020 r. – UPL Europe i Indofil Industries (Netherlands)/EFSA**(Sprawa T-162/20)**

(2020/C 201/44)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: UPL Europe (Warrington Cheshire, Zjednoczone Królestwo), Indofil Industries (Netherlands) BV (Amsterdam, Niderlandy) (przedstawiciele: adwokaci C. Mereu i S. Englebert)

Strona pozwana: Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie skargi za dopuszczalną i zasadną;
- stwierdzenie nieważności decyzji Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Żywności („EFSA”) z dnia 28 stycznia 2020 r., notyfikowanej skarżącym w dniu 29 stycznia 2020 r., w sprawie oceny wniosków o zachowanie poufności złożonych w odniesieniu do niektórych części wniosków EFSA dotyczących wzajemnej weryfikacji oceny ryzyka stwarzanego przez pestycydy dla substancji czynnej Mancozeb (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją”) oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący proceduralnego naruszenia art. 12 rozporządzenia wykonawczego Komisji nr 844/2012 ⁽¹⁾: zaskarżona decyzja została wydana w oparciu o proceduralne błędy dotyczące ustaleń faktycznych i proceduralne naruszenie prawa.
2. Zarzut drugi dotyczący materialnego naruszenia art. 13 rozporządzenia wykonawczego Komisji nr 844/2012: zaskarżona decyzja została wydana w oparciu o materialne błędy dotyczące ustaleń faktycznych i materialne naruszenie prawa.
3. Zarzut trzeci dotyczący błędnego zastosowania art. 38, 39 i 40 rozporządzenia nr 178/2002 ⁽²⁾: strona pozwana błędnie interpretuje i stosuje postanowienia dotyczące poufnego traktowania zawarte w art. 38, 39 i 40 rozporządzenia nr 178/2002.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 63 rozporządzenia nr 1107/2009 ⁽³⁾: strona pozwana naruszyła art. 63 rozporządzenia nr 1107/2009, postanawiając opublikować informacje, o których poufne traktowanie wnioskowali skarżący, co może zagrozić ich interesom handlowym.
5. Zarzut piąty dotyczący braku uprawnień: strona pozwana działa ultra vires, ponieważ zgodnie z rozporządzeniem nr 1272/2008 ⁽⁴⁾ jedynym organem odpowiedzialnym za klasyfikację i ponowną klasyfikację substancji jest Europejska Agencja Chemikaliów, a nie strona pozwana.

6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia podstawowych zasad Prawa Unii Europejskiej, mianowicie zasad legalności, pewności prawa, ochrony uzasadnionych oczekiwań, dobrej administracji, proporcjonalności, a także obowiązku dokładnego i bezstronnego badania: zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem podstawowych zasad prawa Unii Europejskiej.

- (¹) Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 844/2012 z dnia 18 września 2012 r. ustanawiające przepisy niezbędne do wprowadzenia w życie procedury odnowienia dotyczącej substancji czynnych, jak przewidziano w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 dotyczącym wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin (Dz.U. 2012, L 252, s. 26).
- (²) Rozporządzenie (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiające ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołujące Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiające procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz.U. 2002, L 31, s. 1).
- (³) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 z dnia 21 października 2009 r. dotyczące wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin i uchylające dyrektywy Rady 79/117/EWG i 91/414/EWG (Dz.U. 2009, L 309, s. 1).
- (⁴) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1272/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie klasyfikacji, oznakowania i pakowania substancji i mieszanin, zmieniające i uchylające dyrektywy 67/548/EWG i 1999/45/WE oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 (Dz.U. 2008, L 353, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 19 marca 2020 r. – BG / Parlament

(Sprawa T-164/20)

(2020/C 201/45)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: BG (przedstawiciele: adwokaci A. Tymen, L. Levi, A. Champetier)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji strony pozwanej z dnia 20 maja 2019 r. oddalającej wniosek skarżącego o udzielenie wsparcia z lipca 2017 r.;
- w razie potrzeby, stwierdzenie nieważności decyzji strony pozwanej z dnia 10 grudnia 2019 r. oddalającej zażalenie skarżącego z dnia 20 sierpnia 2019 r.;
- zasądzenie zadośćuczynienia za krzywdę wyrządzoną skarżącemu przez stronę pozwaną, szacowanego na kwotę 50 000 EUR;
- obciążenie strony pozwanej kosztami poniesionymi przez skarżącego.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia prawa podstawowego do bycia wysłuchanym [art. 41 ust. 2 lit. a) karty praw podstawowych].
2. Zarzut drugi, dotyczący naruszenia prawa podstawowego do bezstronnego i sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy (art. 41 ust. 1 karty praw podstawowych) oraz naruszenia art. 24 regulaminu pracowniczego i obowiązku dbałości.
3. Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia prawa podstawowego do otrzymania decyzji zawierającej uzasadnienie [art. 41 ust. 2 lit. c) karty praw podstawowych i art. 25 regulaminu pracowniczego].

4. Zarzut czwarty, dotyczący błędu w ocenie i naruszenia art. 12a i 24 regulaminu pracowniczego.

W przedmiocie wniosku o zadośćuczynienie skarżący podnosi zawinione działanie strony pozwanej, doznanie krzywdy i istnienie związku między zawinionym działaniem a krzywdą.

Skarga wniesiona w dniu 3 kwietnia 2020 r. – JD / EIB

(Sprawa T-166/20)

(2020/C 201/46)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: JD (przedstawiciel: adwokat H. Hansen)

Strona pozwana: EBI

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji, na mocy której (i) skarżący został zobowiązany do podpisania załącznika do umowy o pracę, który skutkowało zrzeczeniem się przez niego niektórych praw z zakresu zabezpieczenia społecznego oraz (ii) zatrudnienie skarżącego przez EBI zostało uwarunkowane od podpisania wspomnianego załącznika;
- w konsekwencji nakazanie stronie pozwanej cofnięcia pisma zawierającego wspomniany załącznik oraz żądania, aby skarżący podpisał rzeczony załącznik, które jest warunkiem rozpoczęcia przez niego pracy;
- nakazanie stronie pozwanej, aby umożliwiła skarżącemu rozpoczęcie pracy w EBI oraz wypłaciła mu należne wynagrodzenie i świadczenia, licząc od umownego dnia rozpoczęcia pracy;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania; oraz
- zachowanie w mocy wszelkich praw skarżącego.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia wymogów dotyczących ochrony danych osobowych

- Skarżący podnosi, że strona pozwana naruszyła art. 15 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) 2018/1725 (*). Strona pozwana wykorzystała odpowiedzi udzielone przez skarżącego w kwestionariuszu medycznym, aby ograniczyć jego ochronę ubezpieczeniową na wypadek śmierci i niezdolności do pracy, mimo że w treści pouczenia na temat ochrony danych osobowych nie zastrzeżono, że kwestionariusz może zostać wykorzystany w takim celu.

2. Zarzut drugi dotyczący braku podstawy prawnej dla wykluczenia skarżącego z ochrony ubezpieczeniowej przez EBI

- Skarżący podnosi, że strona pozwana naruszyła art. 33d regulaminu pracowniczego EBI II oraz art. 9.1.2 przepisów wykonawczych do regulaminu pracowniczego. Nie ma żadnych racjonalnych powodów, aby powołaną przez EBI podstawę prawną (art. 6–1 przepisów dotyczących systemu emerytalnego personelu) interpretować w sposób, jaki proponuje EBI. Interpretacja ta nie bierze pod uwagę definicji i wskazanego celu badań lekarskich poprzedzających zatrudnienie określonych w art. 2.1.1.A załącznika X do przepisów wykonawczych do regulaminu pracowniczego.

3. Zarzut trzeci dotyczący braku podstawy prawnej wymogu podpisania załącznika

- Skarżący podnosi, że strona pozwana naruszyła art. 13 regulaminu pracowniczego EBI II. Przepisy regulaminu pracowniczego EBI nie zawierają żadnego unormowania, które zobowiązywałoby osobę, z którą EBI zawarł umowę o pracę, i która została uznana przez lekarza medycyny pracy EBI za zdolną do pracy, do podpisania załącznika do umowy o pracę skutkującego wyłączeniem niektórych praw z zakresu zabezpieczenia społecznego (w niniejszym wypadku ochrony ubezpieczeniowej na wypadek śmierci i niezdolności do pracy).

4. Zarzut czwarty dotyczący dyskryminacji, a w szczególności naruszenia art. 21 ust. 1 oraz art. 34 ust. 1 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej.

- Skarżący podnosi, że za pomocą spornej decyzji strona skarżąca chce pozbawić skarżącego podstawowych praw z zakresu zabezpieczenia społecznego (w niniejszym wypadku ochrony ubezpieczeniowej na wypadek śmierci i niezdolności do pracy) z uwagi na jego dostrzegalne cechy genetyczne lub domniemaną niepełnosprawność. Formułując wymóg, aby skarżący zrzekł się wspomnianych praw z zakresu zabezpieczenia społecznego pod rygorem rozwiązania jego umowy o pracę, EBI działał z naruszeniem jego praw podstawowych. Zachowanie strony pozwanej nosi znamiona dyskryminacji, gdyż zmierza do ograniczenia praw z zakresu zabezpieczenia społecznego skarżącego w oparciu o arbitralną podstawę (niskie/bardzo niskie ryzyko niezdolności do pracy w przyszłości) i na arbitralny okres (5 lat).

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 z dnia 23 października 2018 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii i swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia rozporządzenia (WE) nr 45/2001 i decyzji nr 1247/2002/WE (Dz.U. 2018, L 295, s. 39).

Skarga wniesiona w dniu 7 kwietnia 2020 r. – JE / Rada i Konferencja przedstawicieli rządów państw członkowskich

(Sprawa T-180/20)

(2020/C 201/47)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: JE (przedstawiciel: N. Forwood, QC)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej i Konferencja przedstawicieli rządów państw członkowskich

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie częściowej nieważności deklaracji Konferencji przedstawicieli rządów państw członkowskich dotyczącej skutków wystąpienia Zjednoczonego Królestwa z Unii Europejskiej dla rzeczników generalnych Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 29 stycznia 2020 r. opublikowanej przez Radę w dokumencie XT 21018/20.
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi, że przyjęty przez pozwanych akt powinien zostać częściowo unieważniony ze względu na brak kompetencji, naruszenie istotnego wymogu proceduralnego, naruszenie traktatów i przepisów wykonawczych do nich oraz nadużycie władzy.

Skarga wniesiona w dniu 9 kwietnia 2020 r. – JE / Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej**(Sprawa T-184/20)**

(2020/C 201/48)

*Język postępowania: angielski***Strony***Strona skarżąca:* JE (przedstawiciel: N. Forwood, QC)*Strona pozwana:* Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie częściowej nieważności decyzji prezesa Trybunału Sprawiedliwości z dnia 31 stycznia 2020 r. o zwolnieniu się stanowiska rzecznika generalnego, które zajmuje strona skarżąca,
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi, że zaskarżony akt powinien zostać częściowo unieważniony ze względu na brak kompetencji, naruszenie istotnego wymogu proceduralnego, naruszenie traktatów i przepisów wykonawczych do nich.

Skarga wniesiona w dniu 9 kwietnia 2020 r. – FCA Italy / EUIPO – Bettag (Pandem)**(Sprawa T-191/20)**

(2020/C 201/49)

*Język skargi: angielski***Strony***Strona skarżąca:* FCA Italy SpA (Turyn, Włochy) (przedstawiciel: adwokaci F. Jacobacci i E. Truffo)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)*Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą:* Christoph Bettag (Akwizgran, Niemcy)**Dane dotyczące postępowania przed EUIPO***Zgłaszający sporny znak towarowy:* Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą*Sporny znak towarowy:* Słowny unijny znak towarowy „Pandem” – zgłoszenie nr 17 297 029*Postępowanie przed EUIPO:* Postępowanie w sprawie sprzeciwu*Zaskarżona decyzja:* Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 4 lutego 2020 r. w sprawie R 1483/2019-5**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

— obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Poważne przeinaczenie okoliczności faktycznych.

Skarga wniesiona w dniu 10 kwietnia 2020 r. – Eternit / EUIPO – Eternit Österreich (Panele)

(Sprawa T-193/20)

(2020/C 201/50)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Eternit (Kapelle-op-den-Bos, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci J. Muyldermans i P. Maeyaert)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Eternit Österreich GmbH (Vöcklabruck, Austria)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego wzoru: Strona skarżąca

Sporny wzór: Wzór unijny nr 2 538 140–0001

Zaskarżona decyzja: Decyzja Trzeciej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 5 lutego 2020 r. w sprawie R 1661/2018-3

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO oraz interwenienta ich własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez skarżącego.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 6 rozporządzenia nr 6/2002.

Skarga wniesiona w dniu 27 marca 2020 r. – JF / EUCAP Somalia

(Sprawa T-194/20)

(2020/C 201/51)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: JF (przedstawiciel: adwokat A. Kunst)

Strona pozwana: EUCAP Somalia (Mogadyszu, Somalia)

Żądania

Na podstawie skargi o stwierdzenie nieważności (art. 263 TFUE) i skargi o odszkodowanie z tytułu odpowiedzialności pozaumownej (art. 268 TFUE i art. 340 ust. 2 TFUE) strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji szefa misji EUCAP Somalia z dnia 18 stycznia 2020 r. o rozwiązaniu stosunku pracy ze stroną skarżącą;
- stwierdzenie nieważności decyzji szefa misji EUCAP Somalia z dnia 31 stycznia 2020 r. oddalającej wewnętrzne odwołanie strony skarżącej;
- na podstawie odpowiedzialności pozaumownej, zasądzenie od EUCAP Somalia na rzecz strony skarżącej odszkodowania za szkodę majątkową odpowiadającą utraconym wynagrodzeniom, dodatkom i uprawnieniom (utracone dochody) w okresie przejściowym, zgodnie z postanowieniami Umowy o wystąpieniu między Unią Europejską a Zjednoczonym Królestwem (zwanej dalej „umową o wystąpieniu”);
- nakazanie EUCAP Somalia naprawienia poniesionej przez stronę skarżącą w wyniku wydania niezgodnych z prawem decyzji szkody i doznanej przez nią krzywdy, oszacowanych tymczasowo ex aequo et bono na 60 000 EUR;
- obciążenie EUCAP Somalia kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą, wraz z odsetkami w wysokości 8 %.

Tytułem żądania ewentualnego strona skarżąca, na podstawie skargi zgodnie z klauzulą arbitrażową (art. 272 TFUE) (jeżeli zostanie przyjęte, że obie zaskarżone decyzje są nierozzerwalnie związane z umową o pracę strony skarżącej) oraz skargi o odszkodowanie z tytułu odpowiedzialności umownej (art. 340 ust. 1 TFUE), wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że decyzje szefa misji EUCAP Somalia z dnia 18 stycznia 2020 r. i z dnia 31 stycznia 2020 r. są niezgodne z prawem;
- na podstawie odpowiedzialności umownej, zasądzenie od EUCAP Somalia na rzecz strony skarżącej odszkodowania za poniesioną szkodę i zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, jak powyżej;
- obciążenie EUCAP Somalia kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą, wraz z odsetkami w wysokości 8 %.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi na podstawie art. 263 TFUE strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia przez EUCAP Somalia prawa do bycia wysłuchanym, ponieważ strona skarżąca nie została wysłuchana przed wydaniem decyzji z dnia 18 stycznia 2020 r. o rozwiązaniu z nią umowy o pracę.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia przez EUCAP Somalia zakazu dyskryminacji bezpośredniej ze względu na przynależność państwową, ponieważ decyzja o rozwiązaniu umowy o pracę ze stroną skarżącą opiera się na wejściu w życie umowy o wystąpieniu, a tym samym pomimo istnienia okresu przejściowego brytyjscy członkowie personelu kontraktowego oraz ci, którzy nie są Brytyjczykami są niezgodnie z prawem traktowani w odmienny sposób.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia przez EUCAP Somalia zasady równego traktowania w ten sposób, że w EUCAP Somalia potraktowano stronę skarżącą odmiennie od pozostałych członków personelu międzynarodowego, posiadających obywatelstwo brytyjskie i zatrudnionych na podstawie umowy w ramach innych misji WPBiO, z którymi stosunek pracy kontynuowano w okresie przejściowym, zgodnie z umową o wystąpieniu.

4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia przez EUCAP Somalia umowy o wystąpieniu, ponieważ EUCAP Somalia nie uwzględniła tego, że postanowienia dotyczące misji WPBiO względem członków personelu międzynarodowego zatrudnionego na podstawie umowy, którzy posiadają obywatelstwo brytyjskie nadal znajdują zastosowanie i nie ograniczają dalszego zatrudnienia tego personelu w okresie przejściowym.
5. Zarzut piąty, dotyczący naruszenia przez EUCAP Somalia zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, ponieważ członkom personelu międzynarodowego zatrudnionego na podstawie umowy, którzy posiadają obywatelstwo brytyjskie udzielano zapewnień, że utrzymają stanowiska pracy w okresie przejściowym, zgodnie z umową o wystąpieniu.

Ponadto, na wypadek, gdyby Sąd stwierdził, że skarga na podstawie art. 263 TFUE jest niedopuszczalna z uwagi na to, że zaskarżone decyzje są nierozdzielnie związane z umową o pracę zawartą ze stroną skarżącą, strona skarżąca wnosi do Sądu, w celu uzasadnienia skargi na podstawie art. 272 TFUE, tytułem żądania ewentualnego, o uwzględnienie tych samych pięciu zarzutów. Podnoszone naruszenia należy wówczas uznać za naruszenia wchodzące w zakres odpowiedzialności umownej.

Skarga wniesiona w dniu 6 kwietnia 2020 r. – Sociedade da Água de Monchique / EUIPO – Ventura Vendrell (chic ÁGUA ALCALINA 9,5 PH)

(Sprawa T-195/20)

(2020/C 201/52)

Język skargi: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Sociedade da Água de Monchique S.A. (Caldas de Monchique, Portugalia) (przedstawiciel: adwokat M. Osório de Castro)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Pèr Ventura Vendrell (Sant Sadurni d'Anoia, Hiszpania)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy chic ÁGUA ALCALINA 9,5 PH – zgłoszenie nr 017 027 608

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 20 stycznia 2020 r. w sprawie R 2524/2018-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji i w rezultacie dopuszczenie zgłoszonego znaku towarowego do rejestracji;
- obciążenie EUIPO całością kosztów postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.
-

Skarga wniesiona w dniu 10 kwietnia 2020 r. – Chanel / EUIPO – Innovative Cosmetic Concepts (INCOCO)

(Sprawa T-196/20)

(2020/C 201/53)

Język skargi: francuski

Strony

Strona skarżąca: Chanel (Neuilly-sur-Seine, Francja) (przedstawiciel: adwokat J. Passa)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Innovative Cosmetic Concepts LLC (Clifton, New Jersey, Stany Zjednoczone)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Międzynarodowa rejestracja wskazująca Unię Europejską słownego znaku towarowego INCOCO – rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską nr 1 189 828

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 16 stycznia 2020 r. w sprawie R 194/2019-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie zasady dobrej administracji.

Skarga wniesiona w dniu 30 marca 2020 r. – Shindler i in./Rada

(Sprawa T-198/20)

(2020/C 201/54)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Harry Shindler (Porto d'Ascoli, Włochy) i dziewięcioro innych skarżących (przedstawiciel: adwokat J. Fouchet)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Skarżący wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (UE) 2020/135 z dnia 30 stycznia 2020 r. w sprawie zawarcia Umowy o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej, łącznie: Umowy o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej wraz załącznikami – w całości;

subsydiarnie;

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (UE) 2020/135 z dnia 30 stycznia 2020 r. w sprawie zawarcia Umowy o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej, łącznie: Umowy o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej w zakresie w jakim akty te wprowadzają automatyczne i generalne, bez najmniejszej kontroli proporcjonalności, rozróżnienie między obywatelami Unii oraz obywatelami Zjednoczonego Królestwa, poczynając od dnia 1 lutego 2020 r. i w związku z tym stwierdzenie nieważności w szczególności motywu szóstego preambuły oraz art. 9, 10 i 127 umowy o wystąpieniu;

w konsekwencji;

- obciążenie Rady Unii Europejskiej całością kosztów postępowania, w tym kosztami zastępstwa do kwoty 5 000 EUR.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnoszą 13 zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia art. 106a Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej (Euratom). Skarżący uważają w tej kwestii w szczególności, że Brytyjczycy nie głosowali za wystąpieniem Zjednoczonego Królestwa z Euratomu i że należało dopełnić formalności dotyczących wystąpienia z tej organizacji.
2. Zarzut drugi, dotyczący uchybienia proceduralnego w odniesieniu do charakteru końcowej umowy. Skarżący podnoszą w tej kwestii, że decyzja o zawarciu umowy o wystąpieniu jest niezgodna z prawem, ponieważ przyznaje Unii „wyjątkową kompetencję horyzontalną” do negocjowania umowy o wystąpieniu i w ten sposób narusza podział kompetencji między Unią a państwami członkowskimi poprzez wykluczenie możliwości umowy mieszanej i wyłączenie wszelkiej ratyfikacji umowy końcowej przez państwa członkowskie.
3. Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia art. 127 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym (EOG) w ten sposób, że przewidziana w tym artykule procedura wycofania się z porozumienia nie została dochowana, co oznacza zdaniem skarżących, że zaskarżona decyzja jest dotknięta uchybieniem proceduralnym powodującym jej nieważność.
4. Zarzut czwarty, dotyczący braku kontroli proporcjonalności zniesienia obywatelstwa europejskiego dla niektórych kategorii Brytyjczyków. Skarżący uważają, że należy stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji z tego powodu, że nie uwzględniła ona niemożności głosowania w referendum w dniu 23 czerwca 2016 r. w sprawie przynależności Zjednoczonego Królestwa do Unii Europejskiej wielu kategorii brytyjskich obywateli: tych, którzy skorzystali ze swobody przemieszczania się w Unii i byli nieobecni na terytorium brytyjskim dłużej niż 15 lat, obywatele krajów i terytoriów zamorskich, Wysp Normandzkich oraz obywatele brytyjskich pozbawionych wolności.
5. Zarzut piąty, dotyczący naruszenia zasad demokracji, równego traktowania, swobody przemieszczania się, swobody wypowiedzi i dobrej administracji. Skarżący w szczególności podnoszą, że zaskarżona decyzja jest sprzeczna z porządkiem prawnym Unii, w którym zapisana jest zasada równego traktowania wszystkich obywateli, oraz z porządkiem prawnym konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.
6. Zarzut szósty, dotyczący naruszenia art. 52 TUE, 198, 199, 203 i 335 TFUE w odniesieniu do brytyjskich krajów i terytoriów zamorskich. Zdaniem skarżących zaskarżona decyzja, ponieważ nie wskazuje właściwej podstawy prawnej dla brytyjskich krajów i terytoriów zamorskich, to jest art. 203 TFUE, jest niezgodna z prawem i należy stwierdzić jej nieważność.

7. Zarzut siódmy, dotyczący naruszenia decyzją z dnia 30 stycznia 2020 r. statusu Gibraltaru, ponieważ art. 3 umowy o wystąpieniu narusza prawo międzynarodowe, a w szczególności zasadę prawa narodów do samostanowienia.
8. Zarzut ósmy, dotyczący naruszenia art. 4 TFUE w ten sposób, że zaskarżona decyzja nie przestrzegała zasady podziału kompetencji między Unią a państwami członkowskimi, co – mając na względzie status zastrzeżony dla Gibraltaru – powinno prowadzić do stwierdzenia jej nieważności.
9. Zarzut dziewiąty, dotyczący naruszenia zasad pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań. W tej kwestii skarżący podnoszą w szczególności, że zaskarżona decyzja aprobejuje utratę ich prawa stałego pobytu uzyskanego po upływie pięciu lat nieprzerwanego zamieszkania w jednym z państw członkowskich, mimo że konkretne konsekwencje tej utraty nie zostały przewidziane, a przede wszystkim – bez przeprowadzenia żadnej kontroli proporcjonalności.
10. Zarzut dziesiąty, dotyczący naruszenia prawa do życia prywatnego i rodzinnego, gwarantowanego w konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności. Skarżący podnoszą, że zaskarżona decyzja narusza ich prawa do życia rodzinnego i prywatnego, ponieważ odbiera im obywatelstwo europejskie, a tym samym prawo do swobodnego zamieszkiwania na terytorium państwa członkowskiego, którego nie są obywatelami, lecz na którego terytorium zbudowali życie rodzinne.
11. Zarzut jedenasty, dotyczący naruszenia czynnego i biernego prawa wyborczego obywateli brytyjskich w wyborach lokalnych i europejskich. Zdaniem skarżących art. 127 umowy o wystąpieniu narusza art. 18 TFUE oraz art. 18 i 21 Karty praw podstawowych unii Europejskiej. Należy zatem stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim zatwierdza ona umowę, która stwarza nierówne traktowanie obywateli brytyjskich.
12. Zarzut dwunasty, dotyczący wprowadzonego w umowie o wystąpieniu automatycznego i generalnego rozróżnienia między obywatelami Unii a obywatelami Zjednoczonego Królestwa, bez kontroli proporcjonalności w odniesieniu do życia prywatnego i rodzinnego Brytyjczyków, od dnia 1 lutego 2020 r. Na poparcie tego zarzutu skarżący podnoszą, że zniesienie obywatelstwa europejskiego nie może być automatyczne i ogólne, że należało wprowadzić obowiązek oceny skutków *in concreto* oraz że, w braku takiej oceny, należy stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji.
13. Zarzut trzynasty, dotyczący związku między art. 18, 20 i 22 TFUE a art. 12 umowy o wystąpieniu. Skarżący uważają, że dyskryminacja wprowadzona w art. 127 umowy o wystąpieniu narusza ustanowiony w art. 18 TFUE zakaz wszelkiej dyskryminacji ze względu na przynależność państwową.

Skarga wniesiona w dniu 14 kwietnia 2020 r. – Aldi Stores / EUIPO – Dualit (Kształt opiekacza)

(Sprawa T-199/20)

(2020/C 201/55)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Aldi Stores Ltd (Atherstone, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: S. Barker, Solicitor i C. Blythe, Barrister)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Dualit Ltd (Crawley, Zjednoczone Królestwo)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Trójwymiarowy unijny znak towarowy (Kształt opiekacza) – unijny znak towarowy nr 48 728

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 14 lutego 2020 r. w sprawie R 1034/2019-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji i uwzględnienie wniosku o unieważnienie prawa do znaku zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- posiłkowo, stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez EUIPO, bezpośrednio przez Wydział Unieważnień lub przez Izbę Odwoławczą;
- w dalszej kolejności posiłkowo, stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji i uwzględnienie wniosku o unieważnienie prawa do znaku zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. a), art. 7 ust. 1 lit. e) ppkt ii) i/lub art. 7 ust. 1 lit. e) ppkt iii) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącego w związku z tym postępowaniem odwoławczym.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie zasadniczych wymogów proceduralnych, posiłkowo, naruszenie art. 20 ust. 2 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2018/625;
- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. a) ppkt ii) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. a) ppkt iii) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 15 kwietnia 2020 r. Stone Brewing / EUIPO – Molson Coors Brewing Company (UK) (STONE BREWING)

(Sprawa T-200/20)

(2020/C 201/56)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Stone Brewing Co. LLC (Escondido, Kalifornia, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: adwokaci M. Kloth, R. Briske i D. Habel)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Molson Coors Brewing Company (UK) Ltd (Burton Upon Trent, United Kingdom)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie unijnego znaku towarowego STONE BREWING – zgłoszenie nr 15 423 668

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 31 stycznia 2020 r. w sprawie R 1524/2018-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- zasądzenie kosztów na rzecz strony skarżącej.

Podniesione zarzuty

- naruszenie art. 71 ust. 1 lit. b) rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2018/625;
- naruszenie art. 47 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 oraz art. 10 ust. 3 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2018/625;
- naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 17 kwietnia 2020 r. – Target Brands / EUIPO – The a.r.t. company b&s (ART CLASS)

(Sprawa T-202/20)

(2020/C 201/57)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Target Brands Inc. (Minneapolis, Minnesota, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: A. Norris, Barrister)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: The a.r.t. company b&s, SA (Quel, Hiszpania)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy ART CLASS – zgłoszenie nr 16 888 695

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 23 stycznia 2020 r. w sprawie R 1597/2019-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- stwierdzenie nieważności decyzji dotyczącej sprzeciwu w odniesieniu do wszystkich pozostałych kwestionowanych towarów;
- ewentualnie przekazanie sprawy EUIPO w celu ponownego rozpatrzenia
- zasądzenie na jej rzecz kosztów poniesionych w związku z niniejszym postępowaniem, postępowaniem przed Izłą i postępowaniem w sprawie sprzeciwu.

Podniesione zarzuty

Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 18 kwietnia 2020 r. – Al-Imam / Rada

(Sprawa T-203/20)

(2020/C 201/58)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Maher Al-Imam (Damaszek, Syria) (przedstawiciel: adwokat M. Brillat)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- przyjęcie skargi
- stwierdzenie niezgodności z prawem rozporządzenia Rady (UE) nr 36/2012 z dnia 18 stycznia 2012 r. w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii oraz uchylającego rozporządzenie (UE) nr 442/2011 w części dotyczącej skarżącego; niezgodności z prawem decyzji 2013/255/WPZiB z dnia 31 maja 2013 r. dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii w części dotyczącej skarżącego; niezgodności z prawem rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2020/211 z dnia 17 lutego 2020 r. wykonującego rozporządzenie (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii w części dotyczącej skarżącego; niezgodności z prawem decyzji wykonawczej Rady (WPZiB) 2020/212 z dnia 17 lutego 2020 r. w sprawie wykonania decyzji 2013/255/WPZiB dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii w części dotyczącej skarżącego;
- w konsekwencji stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (UE) nr 36/2012 z dnia 18 stycznia 2012 r. w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii oraz uchylającego rozporządzenie (UE) nr 442/2011 w części dotyczącej skarżącego; decyzji 2013/255/WPZiB z dnia 31 maja 2013 r. dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii w części dotyczącej skarżącego; rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2020/211 z dnia 17 lutego 2020 r. wykonującego rozporządzenie (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii w części dotyczącej skarżącego; decyzji wykonawczej Rady (WPZiB) 2020/212 z dnia 17 lutego 2020 r. w sprawie wykonania decyzji 2013/255/WPZiB dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii w części dotyczącej skarżącego;
- zasądzenie od Rady na rzecz skarżącego kwoty 10 000 EUR tygodniowo, poczynając od dnia 18 lutego 2020 r., tytułem naprawienia szkody materialnej poniesionej w wyniku zastosowania spornych środków;

- zasądzenie od Rady na rzecz skarżącego kwoty 15 000 EUR tygodniowo, poczynając od dnia 18 lutego 2020 r., tytułem naprawienia szkody niematerialnej doznanej w wyniku zastosowania spornych środków;
- zobowiązanie Rady do naprawienia wszelkich przyszłych szkód, które skarżący poniesie zobowiązanie Rady do naprawienia wszelkich przyszłych szkód, które skarżący poniesie w wyniku zastosowania spornych środków;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia praw podstawowych skarżącego w trakcie procedury przyjmowania spornych aktów. Zarzut ten dzieli się na dwie części:
 - część pierwszą, dotyczącą naruszenia prawa skarżącego do obrony, to jest prawa do bycia wysłuchanym oraz zasady kontrydiktoryjności;
 - część drugą, dotyczącą naruszenia prawa do skutecznego środka prawnego przed sądem.
2. Zarzut drugi, dotyczący oczywistego błędu w ocenie przy przyjmowaniu spornych aktów. Zarzut ten dzieli się na dwie części:
 - część pierwszą, dotyczącą niedostatku dowodów uzasadniających umieszczenie skarżącego w wykazie osób objętych środkami ograniczającymi;
 - część drugą, dotyczącą przeinaczenia okoliczności faktycznych.
3. Zarzut trzeci dotyczący bezprawnego i nieproporcjonalnego naruszenia praw podstawowych skarżącego w wyniku treści spornych aktów. Zarzut ten dzieli się na dwie części:
 - część pierwszą, dotyczącą naruszenia prawa własności;
 - część drugą, dotyczącą naruszenia prawa do życia prywatnego i rodzinnego.

Skarga wniesiona w dniu 19 kwietnia 2020 r. – Zoom / EUIPO – Facetec (ZOOM)

(Sprawa T-204/20)

(2020/C 201/59)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Zoom KK (Tokio, Japonia) (przedstawiciel: adwokat M. de Arpe Tejero)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Facetec Inc. (Las Vegas, Nevada, Stany Zjednoczone)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Międzynarodowa rejestracja wskazująca Unię Europejską słownego znaku towarowego ZOOM – rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską nr 1 323 959

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 7 lutego 2020 r. w sprawie R 507/2019-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 16 kwietnia 2020 r. – Frommer / EUIPO – Minerva (I-cosmetics)

(Sprawa T-205/20)

(2020/C 201/60)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Angela Frommer (Unterschleißheim, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat F. Remmert)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Minerva GmbH (Monachium, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy I-cosmetics – unijny znak towarowy nr 8 836 661

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 10 lutego 2020 r. w sprawie R 675/2019-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO i, w razie wstąpienia do postępowania, drugiej strony postępowania, kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez skarżącą w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 18 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie zasady 22 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2868/95.

Skarga wniesiona w dniu 17 kwietnia 2020 r. – Residencial Palladium / EUIPO – Fiesta Hotels & Resorts (PALLADIUM HOTELS & RESORTS)**(Sprawa T-207/20)**

(2020/C 201/61)

Język skargi: hiszpański

Strony*Strona skarżąca:* Residencial Palladium, SL (Ibiza, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat D. Solana Giménez)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)*Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą:* Fiesta Hotels & Resorts, SL (Ibiza)**Dane dotyczące postępowania przed EUIPO***Właściciel spornego znaku towarowego:* Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą*Sporny znak towarowy:* Graficzny znak towarowy PALLADIUM HOTELS & RESORTS – unijny znak towarowy nr 2 915 304*Postępowanie przed EUIPO:* Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku*Zaskarżona decyzja:* Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 12 lutego 2020 r. w sprawie R 231/2019-4**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności i pozbawienie skutków zaskarżonej decyzji oraz nakazanie EUIPO dalsze rozpoznanie złożonego przez Residencial Palladium wniosku o unieważnienie prawa do znaku;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

Naruszenie art. 60 ust. 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 21 kwietnia 2020 r. – Fidia farmaceutici / EUIPO – Ioulia and Irene Tseti Pharmaceutical Laboratories (HYAL)**(Sprawa T-215/20)**

(2020/C 201/62)

Język skargi: angielski

Strony*Strona skarżąca:* Fidia farmaceutici SpA (Abano Terme, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci R. Kunz-Hallstein and H. Kunz-Hallstein)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Ioulia and Irene Tseti Pharmaceutial Laboratories SA (Ateny, Grecja)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „HYAL” – unijny znak towarowy nr 2 430 221

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 24 stycznia 2020 r. w sprawie R 613/2019-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO oraz, w wypadku ewentualnego wstąpienia drugiej strony przed izbą odwoławczą do postępowania, interwenienta kosztami postępowania solidarnie.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 165 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 32 lit. f) i art. 39 ust. 5 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2018/625.
- Naruszenie art. 94 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 95 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 59 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 14 kwietnia 2020 r. Alkattan / Rada

(Sprawa T-218/20)

(2020/C 201/63)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Waseem Alkattan (Damaszek, Syria) (przedstawiciel: adwokat G. Karouni)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności następujących aktów w zakresie, w jakim dotyczą one skarżącego:
 - decyzji wykonawczej Rady (WPZiB) 2020/212 z dnia 17 lutego 2020 r. w sprawie wykonania decyzji 2013/255/WPZiB dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii;
 - rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2020/211 z dnia 17 lutego 2020 r. wykonującego rozporządzenie (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii;
- zasądzenie od Rady na rzecz skarżącego kwoty 500 000 (pięciuset tysięcy) EUR tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia za wszystkie poniesione szkody i doznane krzywdy łącznie;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia praw do obrony i do rzetelnego procesu, opartych na art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz na art. 6 i 13 konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, jak również na orzecznictwie Trybunału. Skarżący uważa, że należało go wysłuchać, zanim Rada przyjęła wobec niego środki ograniczające, i że w konsekwencji nie było przestrzegane jego prawo do obrony.
2. Zarzut drugi, dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia (art. 296 akapit drugi TFUE). Skarżący zarzuca Radzie, że ograniczyła się do niejasnych i ogólnych rozważań, nie wskazując specyficznie i konkretnie powodów, dla których uważa – w ramach wykonywania swoich uprawnień dyskrecyjnych – że wobec skarżącego należy zastosować przedmiotowe środki ograniczające. Nie przywołano żadnej konkretnej i obiektywnej okoliczności, którą można by zarzucić skarżącemu i która mogłaby uzasadniać przedmiotowe środki; uzasadnienie przyjęte przez Radę nie dostarcza skarżącemu żadnej dostatecznej wskazówki i jest w istocie przynajmniej niejasne, ogólne i nieprecyzyjne.
3. Zarzut trzeci, dotyczący oczywistego błędu w ocenie. Skarżący zarzuca Radzie, że w uzasadnieniu, na poparcie środka ograniczającego, przyjęła elementy, które w sposób oczywisty cechują się brakiem podstawy faktycznej, ponieważ przytoczone fakty są jego zdaniem pozbawione jakiejkolwiek poważnej podstawy.
4. Zarzut czwarty, dotyczący żądania naprawienia doznanych krzywd i poniesionych szkód, wywodzony z zarzucenia skarżącemu pewnych poważnych czynów, co naraża jego osobiście, jak również jego rodzinę na niebezpieczeństwa i ilustruje wagę doznanej krzywdy, uzasadniając żądanie zadośćuczynienia. Ponadto skarżący twierdzi, że jego działalność gospodarcza jest poważnie i trwale zagrożona.

Skarga wniesiona w dniu 16 kwietnia 2020 r. – JL / Komisja

(Sprawa T-220/20)

(2020/C 201/64)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: JL (przedstawiciel: adwokat C. Mourato)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej (organu powołującego) z dnia 11 lipca 2019 r. kierującej upomnieniem do strony skarżącej;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej (organu powołującego) z dnia 27 marca 2017 r. o podjęciu na nowo sprawy [*dane utajnione*] ⁽¹⁾;
- zasądzenie na rzecz strony skarżącej łącznej kwoty 30 000 EUR tytułem szczególnej krzywdy doznanej od Komisji Europejskiej;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania zgodnie z art. 134 regulaminu postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 266 TFUE, czyli [podjęcia] niewłaściwych środków wykonania wydanego przez Sąd wyroku stwierdzającego nieważność oraz naruszenia zasady „non bis in idem”.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 266 TFUE, naruszenia zasady dobrej administracji, w tym obowiązku bezstronnego i sprawiedliwego rozpatrywania spraw, naruszenia zasady domniemania niewinności i naruszenia prawa do obrony.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 266 TFUE, naruszenia przepisów proceduralnych mających zastosowanie do dochodzeń administracyjnych i postępowań dyscyplinarnych oraz naruszenia obowiązku uzasadnienia.
4. Zarzut czwarty, dotyczący żądania specjalnego odszkodowania w związku z wyżej wymienionymi nieprawidłowościami.

⁽¹⁾ Dane poufne utajnione.

Skarga wniesiona w dniu 23 kwietnia 2020 r. – Target Brands / EUIPO – The a.r.t. company b&s (art class)

(Sprawa T-221/20)

(2020/C 201/65)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Target Brands Inc. (Minneapolis, Minnesota, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: A. Norris, Barrister)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: The a.r.t. company b&s, SA (Quel, Hiszpania)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy art class – zgłoszenie nr 16 888 737

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 7 lutego 2020 r. w sprawie R 1596/2019-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- stwierdzenie nieważności decyzji dotyczącej sprzeciwu w odniesieniu do wszystkich pozostałych kwestionowanych towarów;
- ewentualnie przekazanie sprawy EUIPO w celu ponownego rozpatrzenia
- zasądzenie na jej rzecz kosztów poniesionych w związku z niniejszym postępowaniem, postępowaniem przed Izłą i postępowaniem w sprawie sprzeciwu.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 21 kwietnia 2020 r. – CH i CN / Parlament**(Sprawa T-222/20)**

(2020/C 201/66)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: CH i CN (przedstawiciel: adwokat C. Bernard-Glanz)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Skarżący wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie dopuszczalności skargi;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonych decyzji, gdyż nie wyrażają one ostatecznego stanowiska w przedmiocie rzeczywistego charakteru zgłoszonego mobbingu;
- zasądzenie od strony pozwanej na rzecz każdego ze skarżących kwoty 5 000 EUR, ex aequo et bono, tytułem zadośćuczynienia za przekroczenie rozsądnego terminu, powiększonej o odsetki za opóźnienie naliczane do czasu całkowitej spłaty;
- zasądzenie od strony pozwanej na rzecz każdego ze skarżących kwoty 100 000 EUR, ex aequo et bono, tytułem zadośćuczynienia za brak zajęcia ostatecznego stanowiska w przedmiocie rzeczywistego charakteru zgłoszonego mobbingu, powiększonej o odsetki za opóźnienie naliczane do czasu całkowitej spłaty;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi na decyzje Parlamentu z dnia 13 września 2019 r., w których organ upoważniony do zawierania umów zatrudnienia tej instytucji, w odpowiedzi na wnioski o udzielenie wsparcia skarżących, nie zajął ostatecznego stanowiska w przedmiocie rzeczywistego charakteru zgłoszonego mobbingu, skarżący podnoszą dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia obowiązku wspomaganie i art. 24 regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej (zwanego dalej „regulaminem pracowniczym”), ze względu na to, że poprzez brak zajęcia ostatecznego stanowiska w przedmiocie zaistnienia zgłaszanych przypadków mobbingu, organ upoważniony do zawierania umów zatrudnienia Parlamentu uchybił ciężącemu na nim obowiązkowi wspomaganie.

2. Zarzut drugi, dotyczący uchybienia obowiązkowi dbałości i zasadzie dobrej administracji, a także naruszenia prawa do poszanowania godności oraz art. 1 i 31 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, z uwagi na to, że poprzez brak zajęcia ostatecznego stanowiska w przedmiocie zaistnienia zgłaszanych przypadków mobbingu, organ upoważniony do zawierania umów zatrudnienia Parlamentu uchybił ciężącemu na nim obowiązkowi dobrej administracji i dbałości, naruszając tym samym prawo skarżących do poszanowania godności człowieka.

Skarga wniesiona w dniu 24 kwietnia 2020 r. – Steinel / EUIPO (MobileHeat)

(Sprawa T-226/20)

(2020/C 201/67)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Steinel GmbH (Herzebrock-Clarholz, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci M. Breuer i K. Freudenstein)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy MobileHeat – zgłoszenie nr 18 029 162

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 3 lutego 2020 r. w sprawie R 2472/2019-2

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 24 kwietnia 2020 r. – Biovene Cosmetics / EUIPO – Eugène Perma France (BIOVÈNE BARCELONA)

(Sprawa T-227/20)

(2020/C 201/68)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Biovene Cosmetics, SL (Barcelona, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat E. Estella Garbayo)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Eugène Perma France (Saint-Denis, Francja)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy BIOVÈNE BARCELONA w kolorach różowym i białym – zgłoszenie nr 16 523 102

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 12 lutego 2020 r. w sprawie R 1661/2019-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności i unieważnienie zaskarżonej decyzji;
- stwierdzenie nieważności i unieważnienie decyzji Wydziału ds. Sprzeciwów;
- zmianę tych decyzji i wyrażenie zgody na uwzględnienie wniosku o rejestrację przedmiotowego znaku towarowego w całości;
- obciążenie EUIPO i Eugène Parma France kosztami niniejszego postępowania odwoławczego, postępowania w sprawie sprzeciwu i postępowania odwoławczego przed EUIPO.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 28 kwietnia 2020 r. – Biovene Cosmetics / EUIPO – Eugène Perma France (BIOVÈNE)

(Sprawa T-232/20)

(2020/C 201/69)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Biovene Cosmetics, SL (Barcelona, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat E. Estella Garbayo)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Eugène Perma France (Saint-Denis, Francja)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy BIOVÈNE – zgłoszenie nr 16 052 029

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 12 lutego 2020 r. w sprawie R 739/2019-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- stwierdzenie nieważności decyzji Wydziału Sprzeciwów;
- zmianę tych decyzji zgodę na zgłoszenie spornego znaku towarowego w całości;
- obciążenie EUIPO i Eugène Perma France kosztami niniejszego postępowania, postępowania w sprawie sprzeciwu oraz postępowania odwoławczego przed EUIPO

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Postanowienie Sądu z dnia 26 marca 2020 r. – Sensient Colors Europe / Komisja**(Sprawa T-556/18) ⁽¹⁾**

(2020/C 201/70)

Język postępowania: niemiecki

Prezes ósmej izby zarządził wykreślenie sprawy z rejestru.

⁽¹⁾ Dz.U. C 399 z 5.11.2018.

Postanowienie Sądu z dnia 15 kwietnia 2020 r. – Twitter / EUIPO – 123billets et Hachette Filipacchi Presse (PERISCOPE)**(Sprawa T-682/18) ⁽¹⁾**

(2020/C 201/71)

Język postępowania: francuski

Prezes trzeciej izby zarządził wykreślenie sprawy z rejestru.

⁽¹⁾ Dz.U. C 25 z 21.1.2019.

Postanowienie Sądu z dnia 2 kwietnia 2020 r. – BV / Komisja.**(Sprawa T-320/19) ⁽¹⁾**

(2020/C 201/72)

Język postępowania: francuski

Prezes siódmej izby zarządził wykreślenie sprawy z rejestru.

⁽¹⁾ Dz.U. C 246 z 22.7.2019.

**Postanowienie Sądu z dnia 23 kwietnia 2020 r. – Intertranslations (Intertransleisions) Metafraseis /
Parlament**

(Sprawa T-20/20) ⁽¹⁾

(2020/C 201/73)

Język postępowania: angielski

Prezes trzeciej izby zarządził wykreślenie sprawy z rejestru.

⁽¹⁾ Dz.U. C 95 z 23.3.2020.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji
Unii Europejskiej
L-2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL